

T. CATASÚS

DE L'HORT
I DE LA COSTA

POESÍES

Vos bons i respectable, amics sempre
Oliveros. Record de les meves noces i home-
natge d'amistat i d'apreci

Plataca

Litges, 17-X-1915.

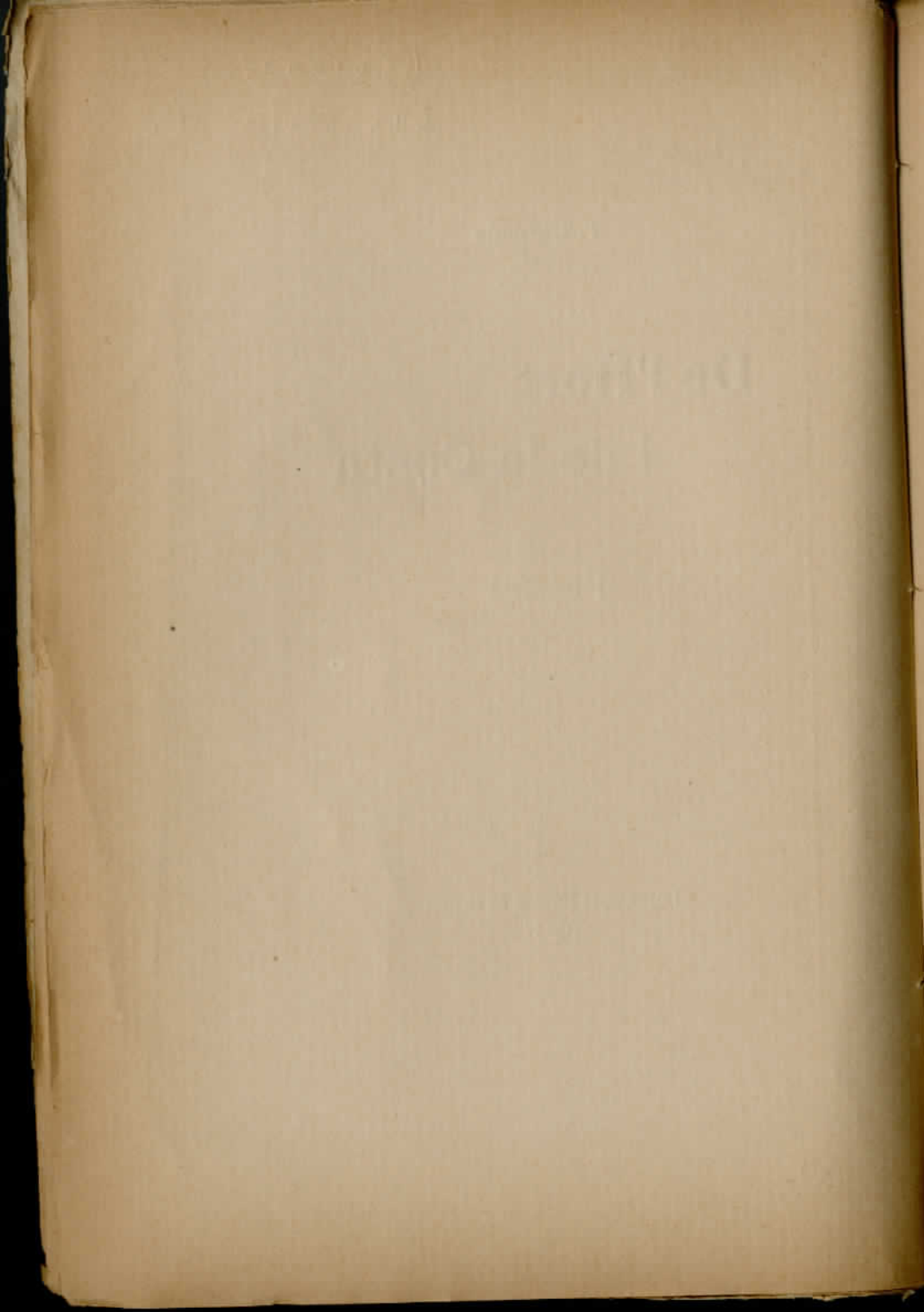
16000000783
CPC Catas De

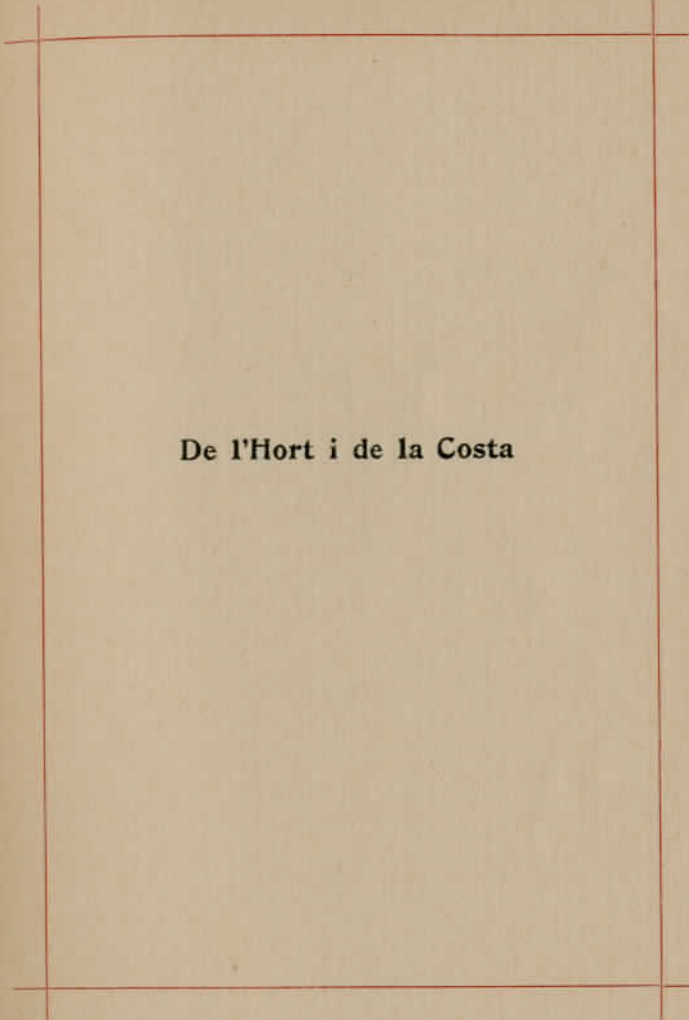
T. Catasús

**De l'Hort
i de la Costa**

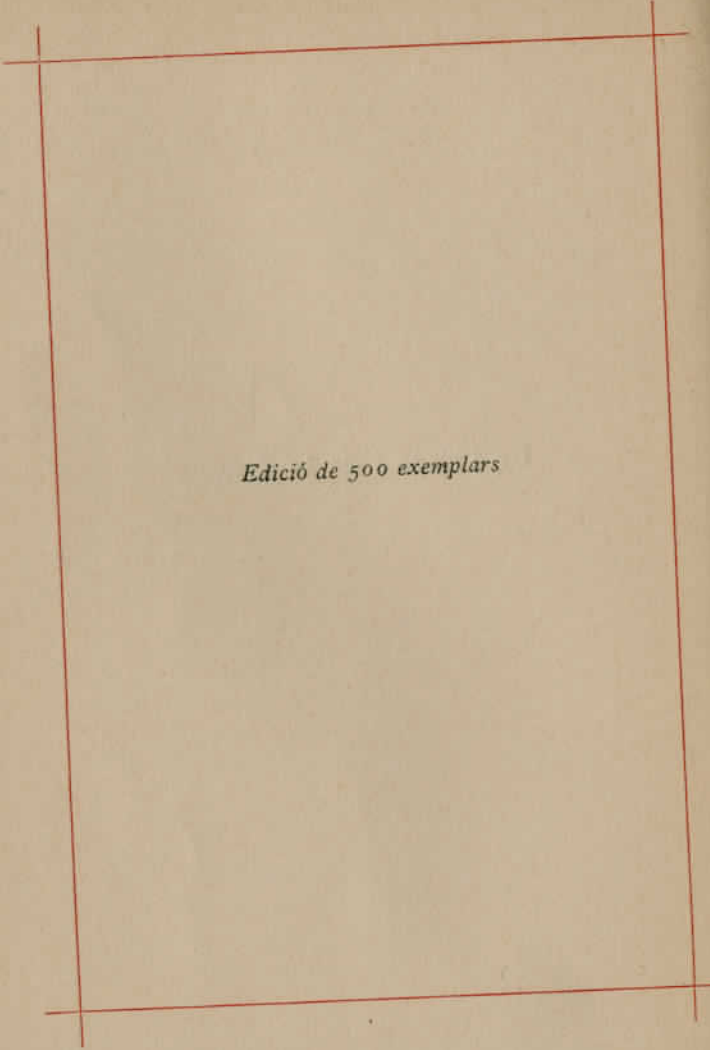
Poesías

Imprempta EL ECO DE SITGES
1915

De l'Hort i de la Costa

Edició de 500 exemplars

I

De algunes festes de l'any

Epifania

Hi ha la gran resplandor del dia sobre el mar,
que l'hora més brillanta del jorn lampega encar
demunt de la blavor de l'aigua esgarriada.
La tarde ja's pressent, sonora i encalmada,
venir d'enllà del mar, com una aparició.
Tú, donzella, qui guaites l'encís de l'horitzó
i en sembles inflamada, que els ulls te brillen tan,
tota oferta a la calma joiosa de l'instant;

mira, veus, és l'hivern aixó que avui t'encanta,
és l'hivern tot bondat, qui vers tú se decanta
i amb la tèbia alenada de l'oreig salabrós
t'ha besat sobre els llavis, palpitant de clarors.

I t'ha dit, amb el cant de les aigues sonores,
on s'ageuen, rient llampegantes, les hores,
que ben tost serà el dia que els tres Reis d'Orient
passaran per la terra, cavalcant sobre el vent.

I ja sabs que aquest any han de dur-te un promès.
 Oh, la branca florida, qui ja's torça amb el pès
 de la fruita que treu!—i en ofrena de joia
 mou ses clares verdors!—Oh, tes gracies de noia
 qui son fruita madura en la branca que ets tú,
 on l'Amor s'arrepinja per si passa el qui dú
 set de goig en els llavis i li caigui trobà
 no massa alta la fruita que la set li treurà!

Oh, fruitosa!—Oh, daurada a la llum d'aquest sol!—
 Prou serà aixó que penses cada nit, quan el vol
 de les hores s'aquieta a l'entorn de ton llit,
 i una imatge molt dolça ix del fons de la nit
 per a dir-te com és joventut bella cosa,
 dolça festa l'amor i els desitjos que imposa
 flama viva, dispersa per ta pell de satí,
 que penetra i abranda sense mai consumí:
 amb mil coses d'amor i de gran maravella
 qui esbargeixen la nit en ton cor de donzella;
 fins que't mou la vergonya de lo vist i pensat,
 i resant parenostres clous e's ulls al pecat.

Doncs aixó serà tal com la nit t'ho presenta;
 perque, mira, la llum de l'any nou ja alluenta
 l'ample joia del mar i la terra en repós
 i els tres Reis ja's presenten en l'oreig salabrós.

I quan tú prèns el sol per la platja daurada,
 si s'escau de trobar-te un minyó de passada,
 prou te diu la faisó de guaitar-te que fà
 que are en tú hi ha una cosa qui convida a mirá
 i que avants no tenies—dolça i viva senyal
 de que fruita la branca de ton cós virginal.

Els tres Reis ja s'acosten amb l'amor d'un promès
 i en la gran transparència d'aquest aire, sospès
 hi ha el desig de l'amor, en les teves mirades,
 que al promès donarà les virtuts cobejades...

Perque sia com sia, tú el faràs com el vols;
 —serà fort, serà guapo, serà ardit, serà dolç—
 i anireu cada dia a passeig una estona,
 si no plou ni fà vent i la tarde és prou bona.

I d'un petó furtiu sabràs sovint la gloria.
 Oh, donzella i la nit serà tota memoria
 de les dolçors passades, molt tèbia i molt suau!
 Oh, donzella! Si claves els ulls en el cel blau,
 i t'encantes, veient la mar tan aquietada,
 pensa que el goig neixent és cosa delicada...
 Quan al promès te donguis, a dintre d'un petó,
 té compte a enlluernar-te d'aquella resplandò.

I are, mira l'espai i la tarde qui avança,
enfonzant dintre el mar sa llum, com una llança,
i observa arreu, com nuncis dels tres Reis d'Orient,
aquestes hores blaves qui passen dintre el vent.

Carnaval

Deixeu que rigui la ciutat!
El ventre enorme, saciat,
i els ulls encesos de pecat,
deixeu-la riure, riure, riure.
Deixeu que mostri, amb impudor,
els pits deformes, on l'horror
d'uns llavis laços, sense amor,
xuclen els pus que els fa reviure.

Deixeu que faci, lliurament,
xisclant, ballant, bebent, rient,
una llengota a son torment
i oblidi amb goig els mals auguris.
Tapi's el rostre revellit,
encengui antorxes a la nit
i ofegui l'ansia del neguit
en l'ombra espessa dels tuguris.

Ella mateixa s'ha filat,
en son defici malhaurat,
xarxes de coure, que han fermat
sa gran carcassa trista i vella.
I ses entranyes, vomitant
el fum, qui cega tot encant,
li entenebreixen cada instant
i han mort els cels al demunt d'ella.

Lliga la mar dintre son port
i extent els braços, sens conhort,
enllà del mar, com si la mort
dels cels, al mar l'hagués junyida.
I, el cor metàlic traspassat
per mil espases d'ansietat,
ronca i demana llibertat,
sempre menjant sa propia vida.

Mes avui dança follament...
Deixeu que oblidí son torment,
i's tapi el rostre purulent.
Deixeu-la fer, borratxa i lliure,
deixeu que rigui en son dolò,
deixeu que mostri la tristò
del ventre enorme, en digestió.
Deixeu-la riure, riure, riure...

Quaresma

Senyor dels penitents, jo us sento en mí.
Mentre el món fou borratxo d'alegria,
Vós heu plorat, Senyor, bo i fent camí,
devant la Primavera qui us seguia.

Tothom era covert d'iniquitat,
l'Amor s'era ascondit on ningú el veia:
mes l'atmetller, cenyit de claretat,
amb ses branques florides, us somreia.

I el mar també, Senyor, tan fondo i blau,
amb la seva alegria lluminosa,
i els blats novells, amb llur verdor suau
qui encanta els ulls i l'esperit reposa.

Sinó que terra i mar eren deserts;
la rella quieta i tota nau varada;

que els homes, orbs, dintre la nit desperts,
fugiren de la llum i de la prada.

Fins que Vós, amb el glavi resplendent
de l'aurora, heu colpit nostra consciència
i ha ressonat vostra paraula al vent,
tremolosa d'amor i de clemència.

I a la mar han tornat els mariners
amb els remes i amb la vela desplegada;
i dessota la flor dels atmetllers,
el pagés, de bell nou, ha près l'aixada.

I tots hem revingut a humilitat,
al guany de nostre pà de cada dia.
Amb una creu de cendra, hem esborrat
de nostres fronts l'encant de la follia.

Senyor dels penitents, Vós sou l'Amor
i per xó us ha seguit la Primavera:
que are el temps, dintre els aires, sembla d'or...
Perque Vós sou l'Amor qui en tot impera.

Dissapte de Gloria

Primavera virolada
riu i canta sobre el món,
amb la boca empurpurada
i amb la llum demunt del front.

Prada verda, mar tranquila,
demati de resplandò.
Ai, campanes de la vila,
còm alegra vostre sò!

Ahir fou un gran silenci
perque el angels duien dol;
avui tot apar que's llenci
a l'amor que'ns brinda el sol.

Sol'solet, or de la prada,
cel puríssim, día clà,
quan la Pasqua és anunciada,
qui diu Pasqua, diu demà.

Ai, demà, dia gloriós,
qui tens la nit encantada
i vas tot covert de flòs!
Ai, vigilia senyalada!

Ai, vigilia sens igual,
cant d'ocells i batec l'ales,
Deu te valgui, com es val
de tú l'amor que senyales.

Promesos, avui haureu,
quan la nit serà arribada,
tots els besos que voldreu
dels llavis de la estimada.

A cambi d'un bés un cant!
Primavera, Primavera,
la Pasqua, del cel estant,
ja ha florit en la pomera.

Sant Josep

Entre un crit de tramontana
i un silenci perfumat,
Sant Josep riu a la plana
i a l'hivern transfigurat.
Ai, la festa casulana,
Sant Josep ennuvolat!

Ets un vell de testa blanca
a qui tots tractem de tú ;
una joia tendra i franca
sobre l'ample front te llú,
i a les mans dus una branca
que floria sols per tú.

No tens pas la joia ardenta
de la Pasqua i Sant Joan
més perfumes, com la menta,

tot quant és al teu voltant:
tens la humilitat contenta
d'un alegre mendicant.

Vens, davant la Primavera,
sense presses ni remor,
amb la joia del qui espera
bona taula i vi millor;
i el bon temps, qui't vé al darrera,
obra alguna que altra flor.

Vens i't guanyes desseguida
nostra bona voluntat,
i amb la cambra preferida
te servim el millor plat.
Sant Josep, festa exquisida
de la nostra intimitat...!

La Pasqua

Rossa, grassa i agradosa,
Pasqua florida, Pasqua xamosa,
ets tan dolça i tan gentil
perque tens aires d'Abril.

Ets com una menestrala
qui a les festes va de gala,
tota fresca, escridassant
la mainada xica i gran.

Dus vestits de colors vius
amb molts flocs i moltes randes
menges molt, parles i rius
entre música i corrandes.

Lleminera—cridadera,
grassa i rossa—bona moça,

Pasqua clara, Deu te guard!
Portes mones i garlandes,
vins que alegren, i viandes,
i molt sol dintre l'esguard.
Pasqua bona, Deu te guard!

Sant Joan

A l'amic Joan R. Benaprés

Ben plantat, ardit i airós,
fatxendero i pretenció,
Sant Joan riu a les noies,
encén focs i brinda toies
de clavells i de ginesta;
Sant Joan és una festa
que ens penetra dintre el cor...
—Sant Joan, festa d'amor.
—El cel pur i el mar brillant,
jorn de festa, Sant Joan!

Ets un brau minyó colrat
qui a la vila t'has plantat
movent gresca i fent gatzara;
prou ho diu la teva cara

que has passat la nit vetllant,
saltant focs i gallejant.

Ets d'un rós que tira a brú,
com el blat quan és madur;
dus aufábrega a la orella
i a la boca una poncella
de clavell ja ben badada.
Si la Pasqua regalada
t'agradés, quina parella
fer podríem amb tú i ella!

Ets alegre i ballador,
violent i parlador;
un xic músic i romàntic,
sabs com deu ésser un càntic
per a que penetri un cor
i ferir-lo aixís d'amor.

Guapo i rós, supersticiós,
plè de joia i de colors,
Sant Joan, dia de festa,
portes llum, portes ginesta,
i és tot vida al teu voltant

Jorn de festa, Sant Joan!

Poemes de Corpus

I

La Tarde

Fulguració gloriosa de l'estiu que comença.
Oh! Juny, la falç al puny és una prometença
del pâ futur:— Les messes s'inclinen espigades,
per tal que el grà és madur i totes son granades.

Oh! Juny, avui la tarde té tanta resplandó
que cega les mirades i cau, en profusió
de cascada roenta, de l'espai infinit
i s'arrapa a les coses i exalta l'esperit:
i la forta alegria del bon viure s'extent
pel poble, dintre l'ala remorosa del vent...
Perque les messes son madures i abundantes
i és fruita lo que flor sigué d'ilusions santes.

Hi ha una palpitació de colors i de festa.
Llampega l'or del sol demunt de la ginesta

i amb púrpura olorosa de clavells desfullats
la tarde magnífica les seves claretats.

Com in mòvils riuades de flors els carrers.

Tots els jardins hi aboquen llur ànima a paners
curulls.—Tota la pompa dels qui son suntuosos,
tota la humilitat dels hortets silenciosos,
on se reposa al vespre de les ardors del dia.—

tota la humilitat i tota la alegria
del poble, tot l'amor de les nostres donzelles,
aquest amor tan pur, qui riu amb les poncelles
de la planta florida en l'ant'pit del balcó,
la qui s'avença a dar-nos una salutació
d'amor i a convidar-nos, simplement, a la pau
de cada casa, oberta a l'aire pur i blau...

Tota la senzillesa del poble, tot el bé
de la càndida gloria de viure-hi, és al carré:
i encare la riquesa de les nostres muntanyes,
—la ginesta, la groga ginesta, amb les estranyes
flors de nom ignorat, qui arrenen en la roca;
les qui curen tants mals i refresquen la boca,
les qui brillen al caire dels camins, fent la ruta
del vianant alegre, les qui en la gleva aixuta
troben suc nodridors, amb arrels poderoses;
totes avui s'extenen, disperses i confoses
pels carrers, i s'entreguen a la injuria dels paços...

Mes hi ha tanta alegria pel poble avui, els braços
s'aixamplen, al llençar-les, amb tal gest d'harmonia,
i amb tanta joia fà tothom la seva via,
que trepitjar-les és consol i no tristesa.

Oh! festa, festa clara de llum i fortalesa!
Cases netes de fora com alegres de dins,
riure de noies maques qui recorda els clarins,
borinor de gentada, infantons enflocats,
pell dels homes, colrada com la terra i els blats,
Gent del mar, gent del camp, boques dures i fortes,
viventa eternitat de les gèneres mortes
qui's renova i palpita en la carn i en les veus,
sobre'l mar en les barques, terra enllà amb els conreus.

Oh! tarde, tarde dolça, qui desplegues domaços
i t'inflames en ells i desvies els paços
dels homes, i no al camp ni a la mar te'ls emportes,
com de costum, sino a la festa i els confortes
amb el gaudi senzill de mudar-se i de fer
sonor i palpitant de joia tot carrer.

II

Les Campanes i la Processó

Oh, veu de les campanes! Veu coneguda, clara
com un doll d'aigua viva qui les coses amara.
Trasparencia dels aires, qui's con mou, palpitant
de la vella cançó que tú'ls dius; de l'encant
de ta clara cançó, veu gloriosa, qui t'alces
per demunt de la vida del poble i trasbalces
la gran serenitat de la tarde, movent
una onada de joia en la calma del vent,

Ets al demunt de tots, la paraula divina
que cadascú, mirant als demés, endevina
compresa per tothom, porque vius en tot cor.
Ets la forta paraula de la terra en amor.

Sempre ets bona de oir i avui encare més,
car avui hi ha domaços i flors pels carrés,
i una dolça frisança amb la festa palpita
arreu, com en un mar de bonança infinita
la llum del cel... Amb ella tú't barreges i exaltes
la joia i te la endús pel món i, ardida, saltes

les muntanyes, i torbes silencis perfumats,
en la calma profunda dels boscos allunyats.

Quan surt la processó de la fosca sagrada,
s'escampa pels carrers una intensa alenada
de músiques, de cera, d'encens i de pietat;
i sonen les campanes demunt la claretat
de l'espai i del mar... I les pedres corcades
pel temps, — les qui, davant dels segles, treballades
i aixecades pels homes sigueren, temps enllà,
fortes avui encare d'allò qui les tornà
cosa nostra viva, substància d'esperit,
semblen reviure, — semblen alçar-se a l'infinit,
palpitantes, i dir quietament la grandesa
de l'esforç qui les feia immortals, la puresa
dels dolors qui passaren per elles, triomfals
com la vida mateixa i obrir tots els portals
i totes les finestres als recorts invisibles
qui suren pels espais; — semblen fer-se sensibles
a la festa dels homes, — a la joia serena
d'aquesta multitud onejanta, qui omplena
els vells carrers i mira passar la processó
amb el cor en deliri de gaudi i de claró.

La processó fa via demunt de flors. — La doble
filera de claror se desplega pel poble,

crepitant, palpitanta, i oscilant lentament,
més resplendent i clara a mida que el ponent
engoleix, amb la llum del sol, l'encant del dia
i el cel pert la color de perles que tenia.

I passa la Custodia com un sol de metall,
ressonen les campanes amb llur veu de cristall
i la munió's prosterna davant del Sagrament.
Talment la magestat d'un bosc s'inclina al vent
quan li pesa al demunt una hora violenta
de tempestat; aixís la multitud creienta
s'ajup sota el misteri de la Divinitat,
que li pesa al demunt com un vent desfermat.

III

Les Banderes

Aquestes son les altes banderes gremials,
qui semblen flamarades d'enormes cirials,
quan la tarde, rient desde l'espai, les besa,
trobant-se en la color de cadascuna encesa.

Aquestes son les altes banderes, qui's decanten
només que enfont de Deu; per tal que les aguanten
braços qui mai saberan d'altre rei ni altre llei.

Son les altes banderes qui brillen, com l'erbei
ferit pel sol, amb una lluisor vellutada,
qui encanta els ulls i riu demunt de la gentada.

Son àgils i harmonioses com els xiprés, en llur
aixecar-se a l'espai i senyalar l'atzur:
al cap de munt del pal quiscuna d'ú la imatge
d'un Sant, barbarament esculpida. — Miratge
d'or vell descolorit, qui enfonza dintre el cel,
com llança il·luminada, la joia d'un estel.

Son les altes banderes de llorda draperia,
que mai ventada estendre ni desplegar podria
de feixugues que son, ni menys fer palpità:
son les altes banderes d'avui i de demà!

Les de sempre, mostrant amb l'aguda cimera
de llurs pals la blavor de l'espai riallera
l'àgil gracia llatina de llur forma, donant
a les robes pesantes lleugeresa i encant.

Oh! les altes banderes, qui passen pels carrés
amb la llum, qui se'ls posa al demunt com un bés!

Elles alcen la joia del poble amb llurs colors
i la duen triomfanta per demunt de les flors!

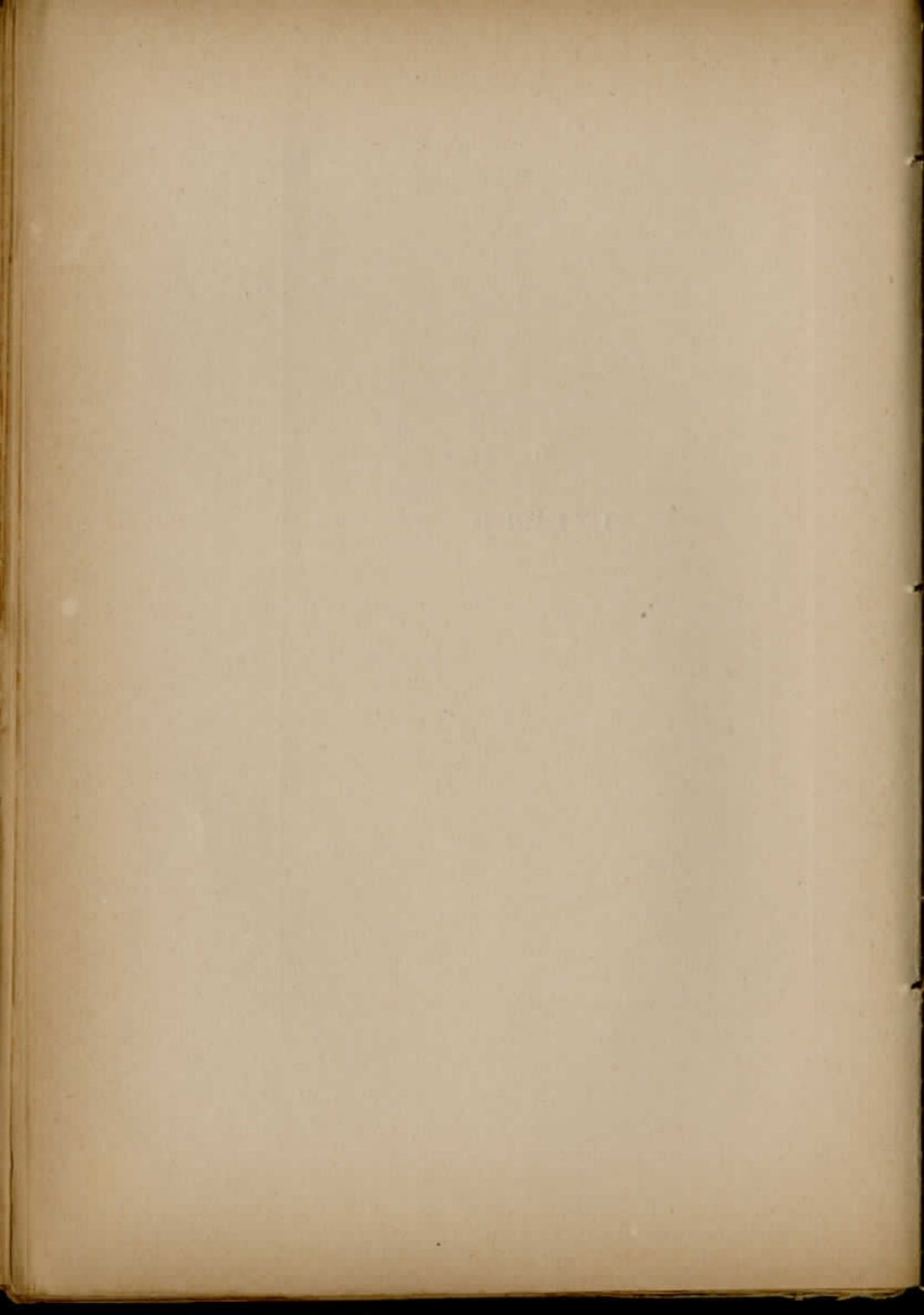
Se la emporten, açant-la i mostrant-la a la gent,
palpitanta i llampanta de l'encant d'un moment.

I tot cor puja amb elles a l'espai infinit:
fins que, al mig de la plaça (on el poble ha florit
amb la cànida fè d'un altar) se detura
la Custodia. I allavors, que entre roses fulgura,
i entre encens, i entre músiques, enmiralla el ponent,
i les àgils banderes li fan acatament,
inclinant-se quiscuna tres voltes davant d'ella;
oferta és al bon Deu la clara meravella
de nostre cor; el gaudi puríssim, que aixecava
als aires transparents i a la carícia blava
de la tarde i dels cels, llur opulència ardida:
i amb ella, és al bon Deu, oferta nostra vida.
Nostra vida immortal—la del poble—infinita
com l'espai transparent, com el mar qui palpita
amb la mateixa força que tenen eixes mans
que l'alcen, amb banderes, endintre els cels brillants.

A red rectangular border is drawn on the page, consisting of two vertical lines and two horizontal lines that meet at the corners.

II

Les Estacions

La Primavera

Oh! Primavera dolça, claretat de l'espai,
avui tots t'hem sentida més formosa que mai,
corrent sobre les prades, lluminosa i lleugera,
amb el sol als cabells i amb les aures darrera.

Oh! la blanca de braços, i la boca florida,
qui t'aixeques a l'alba, odoranta i humida,
amb els llavis encesos i amb els ulls radiants,
amb la gorja rosada i amb l'Abril a les mans.

Oh, feïnera adorable, muntanyesa bonica,
primorosa, harmoniosa i de gracies tan rica,
que només de mirar-te, cels i terra han rigut
i també tots els arbres, que fullats han sigut.

Oh, la festa dels boscos i dels prats deixondits!
Oh, la joia insolenta d'aquests verts tan ardit!
Ai, quin goig fà la terra, quina planta que fà
tan polida, tan neta, i amb un pom a la mà!

Primavera daurada, qui aparies el món
i qui portes corona de llum sobre el front,
afanyosa, manyosa, com donzella endreçada
qui s'encanta al demunt de la feina acabada.

Deu te guard, Primavera — Deu te guard i bon jorn. —
Perque ets tan generosa d'alegria, a l'entorn
de tes gracies, han fet llur sardana les hores,
i quiscuna t'ha dat son present. Allavores,
és quan tots t'hem sentida més formosa que mai,
car t'hem vist triomfanta amb la llum de l'espai.

L' Estiu

Perque ets violent i vas vestit d'or
la terra se't dona rendida d'amor.
Dus un elm de bronze i un buirac d'argent
i una ampla cuiraca d'aràm resplendent.
Traspasses les serres, heròic i brutal;
la teva mirada fà joia i fà mal.

Mes dintre aquest aire que tens de colós
s'hi mou la ignoscencia d'un niu poderós.
Ets pur en ta força perque ets ignoscent.
El bés de tos llavis és flama i torment.

De les etzevares s'encén el plomall
quan vibra ta gloria demunt de la vall.
i tota la terra i el mar sense fi
se t'obren, ben amples, per fer-te camí.

Feixuc de les armes amb que vas armat
t'acostes a l'era, qui és rossa de blat,
i aspiras aquella puríssima olor
que tenen els aires del blat nodridor.

Canten les cigales, canten llargament,
i polça sa lira de boscos, el vent;
tú restes inmòvil, amb l'arc a la mà
qui tira sagetes de ràpit volà.

Tú restes inmòvil, com esma·perdut,
amb l'arc brillantíssim distens i caigut,
la boca alenanta i el pit pantejant
i amb l'alta mirada fixa al teu devant.

Es l'hora brillanta dels cels inflamats
i de les muntanyes totes claretats...

Estiu, qui tens l'ampla presència d'un Deu,
tot el món que mires, tot el món, és teu;
la calma dels aires i els núvols inflats:
que aixeques els braços i mous tempestats.

Estiu, de la clara mirada de foc,
oh! rei de luxuries! oh! barba·de·boc!

alt, com les tempestes qui porten el llamp,
lleó de pesanta crinera d'aràm.

Senyor de les hores borratxes d'amor,
que portes junyides a ton carro d'or,
amb les que t'aboques al món, calcigant
la terra, qui calla, sorpresa d'espant.

Oh! rei de la heròica terrible passió,
mestre de deliris i cor de lleó;
tòrra les espigues del froment madú
i aspira llur flaire que l'aire s'endú.

Que fruiti la terra—que dongui el tresor:
que la mare ubèrrima, prenyada d'amor,
en l'ansia terrible de l'hora del part
clogui les parpelles sota el teu esguard.

Que fruiti la terra: que pagui amb dolò
l'amor que li dares—oh! cor de lleó!—
que fruiti i fermenti, després, en son flanc,
tota la impuresa del goig i del fang.

I sia tornada més pura a l'amor:
les vinyes fruitades cubreixi'n'la d'or.

Els nùvols de pùrpura extenguin son vel
dessota la clara delícia del cel.

I, en un gran silenci, remunti a l'espai
la joia de vèure's més pura que mai.

Tardor

Tardor: vet aquí els camps i la vinya deserta,
on la gràcia daurada de la llum t'és oferta
sobre pàmpols, qui perden fortalesa i esclat,
enrogint una mica de ton bés metzinat.

I la pluja—la lenta, la suau i exquisida
pluja teva, qui cau dolçament, a la mida
subjectant sa cançó d'un bell ritme pausat,
abraçada amb els vents sota el cel endolat:
la tants cops desitjada, a l'estiu, pluja dolça,
qui assaona els conreus i les branques espolça,
fent la nit remorosa de sa propia remò...
La pluja beneïda, qui entela l'horitzó
i és filla de la mar i del sol, engendrada
en la dolça esplendor d'una inmensa abraçada.

Oh! clara i lluminosa bondat del firmament
qui, quan ella és passada, dintre els aires, extent

acaricianta i neta besada candorosa,
on riu, amb claretat viva, tota cosa.

Tardor, Tardor benigna, qui tens la magestat
d'una dona formosa, qui ha viscut i ha estimat
molt... Oh! Tardor madura,—voluptat infinita
de la terra cansada, que en tos braços palpita;
dóna al mar i a la nit ta bondat redemptora
aquesta gran bondat de la llum i de l'hora
que la nit sia forta de repós i d'oblid:
que la mar sia clara sota el vent infinit.

Penetri en nostre cor la gloria resplendent
que portes dintre els ulls i en ta sina opulenta.

Mentres l'aire s'endú tantes fulles disperses,
ampara nostra llar de les coses adverses;
sia dolça ta gracia sobre el món renovat
per a fixar la gloria de nostra eternitat.

A l' Hivern

Hivern, hivern suau de la barba florida,
l'aire sembla més pur, la terra més polida.
L'espai té una blavor que crida les mirades,
la terra aquell encant de les vinyes llaurades.

Hivern, hivern suau; la mar és llisa i blava,
dessota el cel tranquil, devant la costa brava
i amb la clarò al demunt qui se li és encesa,
i amb les barques gentils de la gran vela extesa.

La mar no sé que té, com si fos encisada,
i la terra al devant, tan ampla i tan callada,
amb les muntanyes, netes de boira, qui se'n van
vers la dolça alegria que tenen al devant,
vers la extesa sonora de les aigües marines.
Hivern, hivern suau, qui aixís les il·lumines
fent clara la tristesa dels arbres despullats;
hivern, qui aixís ens mostres els camps recent llaurats,

on germinen i esclaten, quietament, les llevors.
 Oh! aquesta gran delícia de les clares verdors
 que'ls blats novells tindran ben tost! Oh! l'auria i clara
 verdor, qui tornarà l'encís més dolç encara
 d'aquesta llum suau, d'aquest espai tan net,
 d'aquest hivern tan nostre, qui mai pot ésser fret.

Oh! nostre hivern!—Oh! nostre, com les nostres
[muntanyes,
 com l'ardència dels vins, que porta a les entranyes
 aquesta terra dura, qui sab florí i fruità,
 cara a un mar qui l'encanta sota un cel africà.

Nostre, nostre, amb la barba florida dolçament,
 com un rei de llegenda victoriós i clement,
 amb la barba més blanca que la escuma del mar,
 i amb la joia serena d'un amor secular.

Per xò se fà tan dolç l'espai i una dolcesa
 de llum, sobre la mar sos ulls deixen encesa
 i sospèn dintre els núvols l'alè dels temporals
 i ens aparta les boires i desvia els mestral.

Per xò els dies son clars i les nits son serenes,
 els capvespres daurats i les hores apenes

empolçades de gebra, quan l'airet matinal
desperta les aurores i baixa del serral.

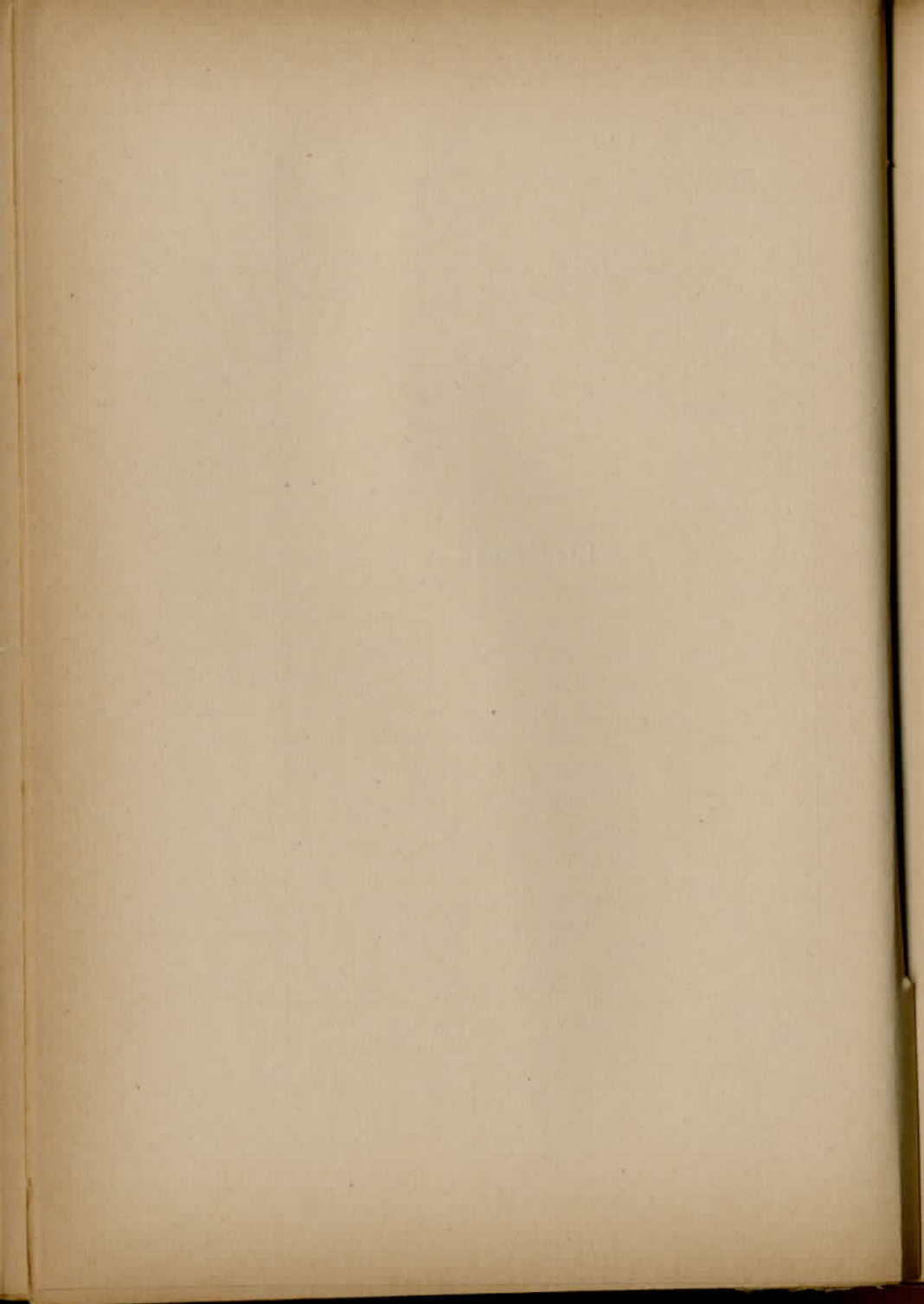
Oh, l'hivern! oh, l'hivern de la barba florida
tan amable i tan dolç, que a la joia convida
de cercar per la platja, amarada de sol,
la càndida carícia del suau ventijol,
i de mirar les coses sense cansar-se'n mai,
gaudint tota la festa qui brilla per l'espai!

III

Els Mesos

Gener

Raig de sol, desfent
matinals boirines;
dolç esvaïment
de sopors divines.

Ventijol picant
qui tot just alena;
clap de neu, brillant
demunt la carena.

Rialla daurada
del dia.—Consol
de la mig diada
coverta de sol.

Dolcíssim amor
molt breu de la tarde,
qui passa amb l'albor
del núvol qui'l guarda.

Vesprades molt belles,
molt plenes d'encant;
nits, en les estrelles
parpallegen tant.

I amb tota la ufana
pomposa que té,
un xipré, la plana
consagra al Gené.

Febrer

Branca d'atmetllé
florida, qui posa
la joia que té
demunt tota cosa.

Ardida, llampanta
bandera d'amor,
on l'hivern encanta
trasparencies d'or.

Es fràgil i és sola,
i l'aire és molt fi:
per ella tremola
l'instant del matí:

que la flor rosada
del l'atreviment
és sempre voltada
de boira i de vent.

Febrer la saluda,
Febrer curt i ranc,
qui amb ella's trasmuda,
vestint'se de blanc.

Mes vibren trompetes
i sona un timbal.
Amb les violetes
torna el Carnaval.

Març

Inquietut de Març,
hores ventejades,
dolç perfum espars
de flors mig badades.

Alenat moment
de calma radiosa,
qui pel món s'extent
quan el vent reposa.

Els arbres ja's veuen
carregats de flor;
les vinyes ja treuen
un xic de verdor.

Menta rebrotada,
violer exquisit
darrera alenada
d'aire enfredorit.

Incerta, poruga
rialla d'amor:
temps qui mou, quan juga,
polssagueres d'or.

I en la esgarriança
que a tot va prenent,
Març-marçot avança
al galop del vent.

Abril

Trèmola rialla
de dia daurat;
ventijol qui calla
per la inmensitat.

Palpitanta i jove
magestat d'Abril;
vestidura nova
dels arbres. Sotil

diàfana i clara
delicia del vert,
amb que el món, suara,
de llum s'és covert,

quan el fontinyó,
tremolant, sentia
la seva frescó
tornada alegria.

Pluja lenta i blanca
de flors d'atmetllè,
qui cau de la branca
quan l'oratjol vé.

Noies pels portals;
finestra enramada;
festes matinals
xopes de rosada.

I passa l'Abril
demunt de poncelles,
xamós i gentil
cantant caramelles.

Maig

Terra qui floreix,
mar qui s'hi encanta,
suavíssim bleix
de vida triomfanta.

Pluges cristallines,
aigues, reflexant
tendrors infantines
qui riuen brillant.

Claretat sonora,
núvol qui s'hi pert,
aura qui aixamora
la tendror del vert.

Bordoneig suau
d'abelles. Profunda,
silenciosa suau
d'una hora fecunda.

Món rejoyent,
amor qui hi esclata,
deliciós oblit
de les nits de plata,

quan el pleniluni
de Maig, silenciós,
de qualque infortuni
sembla dï a les flòs.

Juny

Clars vestits lleugers,
robes transparentes
flaira, pels carrers,
de coses ardentes.

Carn qui s'insinúa
sota dels vestits,
voluptat qui afûa
penes i neguits.

Messes onejantes
exteses pel plà,
paioles triomfantes
del temps del segà.

Branca esponerosa
del bon cirerè.
qui apar sangonosa
de fruita que té.

Ginesta florida
brillant com l'or,
tebior qui convida,
de nit, a l'amor.

Senyor Juny avança
per serres i plans,
i al poble s'atança
amb l'Hostia a les mans.

Juliol

Hores de llangò,
sestes caldejades ;
fugitiu petó
d'ardencies alades.

Falziots, clavells,
terra seca i dura ;
desbordants cistells
de fruita madura.

Pompa solsticial
de grasses figueres ;
ritme, sempre igual,
d'aigua en les regueres.

Calma violenta,
clara espectació,
bravada calenta
d'espigols en flò.

Formiguers, d'on vola
amb el fum rosat,
flaira camperola
de terror cremat.

Mentre una hora impera
de silenci, al sol,
dret en mig de l'era,
canta Juliol.

Agost

Mar sense horitzó,
com descolorida
per la resplandó
d'una hora exquisida.

Matinal traut
de la platja encesa;
blanca extremitut
d'una vela extesa.

Joia de gustar
la cindria primera,
veient avançar
la nit sobre l'era.

Primerencs raïms,
cigales ardentes,
somrosat dels cims
en les tardes lentes.

Hores neguitoses,
dies calcigants,
tempestats furioses
qui duren instants.

Mentres, plè de joies,
resplendent i bó,
l'Agost dú les noies
a festa majò.

Setembre

Les teves matinades son rosses com la mel:
s'aixequen de les aigües del mar, omplint el cel,
i dauren les altures amb un somrís de pau.
Oh! tú, fruita daurada, Setembre, còm te plau
esporuguir llavors, els astres de la nit,
qui's fõnen, en silenci, pel blau de l'infinit!
I rabajar-te, impudic, per dintre les blavors,
movent aires i nùvols i canviant colors.

Diria'ho que la terra, borratxa, se consum,
de tanta amor cansada, de tanta amor i llum,
abandonada i quieta, guaitant la inmensitat,
en un estrany silenci tot plè de claretat.

I extent totes les vinyes, amb els raïms madûs,
als jorns, qui la festejen, assoleiats o crus,
i al sol i als vents i a l'aigua sonora de l'espai
en un gran gest dolcíssim d'oferta i de desmai.

Totes les vinyes — totes — les de raïms daurats
i aquelles qui'ls ostenten negrosos o morats:
les qui son emparrades i aquelles qui no ho son,
en sa gran calma, inmòvil, en un sol gest confón.

Perque ja n'és cansada de tan fruitar i sofrir
i sent la esgarrifança del goig que ha de venir,
quan, adormida, senti l'alè dels temporals
fer palpitant les hores dels dies hivernals.

Per xó es tan generosa de son mateix encant,
i d'un sol gest, ens dona les vinyes, palpitant.

Per xó s'obren a l'aire i al sol tots el cellers
i odoren agrament a vi nostres carrers
i surten al defora les ombres de tot l'any
per rebre la cullita que hi guardarèm enguany.

Oh! tû, Setembre, fruita sucosa, fruita ardenta,
tû, plè de resplandors i perfumat de menta,
Setembre, ròs, dolcíssim com un raïm madû,
be sabs còm es triomfa, quan s'és hermós com tû.

Be sabs que are la terra és com una gran flor
qui apar tingui de perdre son ànima en olor;
be sabs la meravella de que som posseïts

si contemplèm la gracia de llum, que fan tos dits
demunt del mar, quan jugues amb l'aigua, teclejant
la eterna caramella de l'aigua palpitant.

I aquell encantament de la posta de sol,
i aquella mar tan blanca que rissa l'oratjol.
Oh! Setembre! oh! Setembre!—Setembre triomfal
¿qui al mirar-te, aixís, diria
que ets el món que està malalt?

Octubre

Garrofers fruitats,
vinyes veremades,
grogues claretats
demunt de les prades.

Penetranta olor
de flor de garrofa,
nùvol bon minyó
que l'oreig aclofa.

Matinada freda,
d'aire transparent,
demunt la pineda
ta gracia s'extent,

i aixequen les copes
llur vert inflammat,
brillantes i xopes,
de ta claretat.

Mentres l'aire vola
del mar al pujol,
l'Octubre tremola
dintre un raig de sol.

Novembre

Vinyes ressecades,
arbres sense vert ;
grisors esblaimades
de boira qui's pert.

Tranquila, suau
mirada discreta
de sol, en la pau
d'una hora molt quieta.

Joia malaltiça
de l'aire coent ;
flors de rabaniça
qui brillen al vent.

Terra assaonada,
pagesos semblant,
solc vermell, que bada
la rella, passant.

Dolces oliveres
madurant llur fruit;
cullites darreres
que's fan sense bruit.

Per tal que la vida
reposa un instant,
i calla, rendida
d'haver florit tan,

mentre el cel derrama,
dintre els aires, l'or
que Novembre inflama,
quan la tarde mor.

Desembre

Cançons de Nadal,
càndida alegria
d'una hora hivernal
llegendaria i pia.

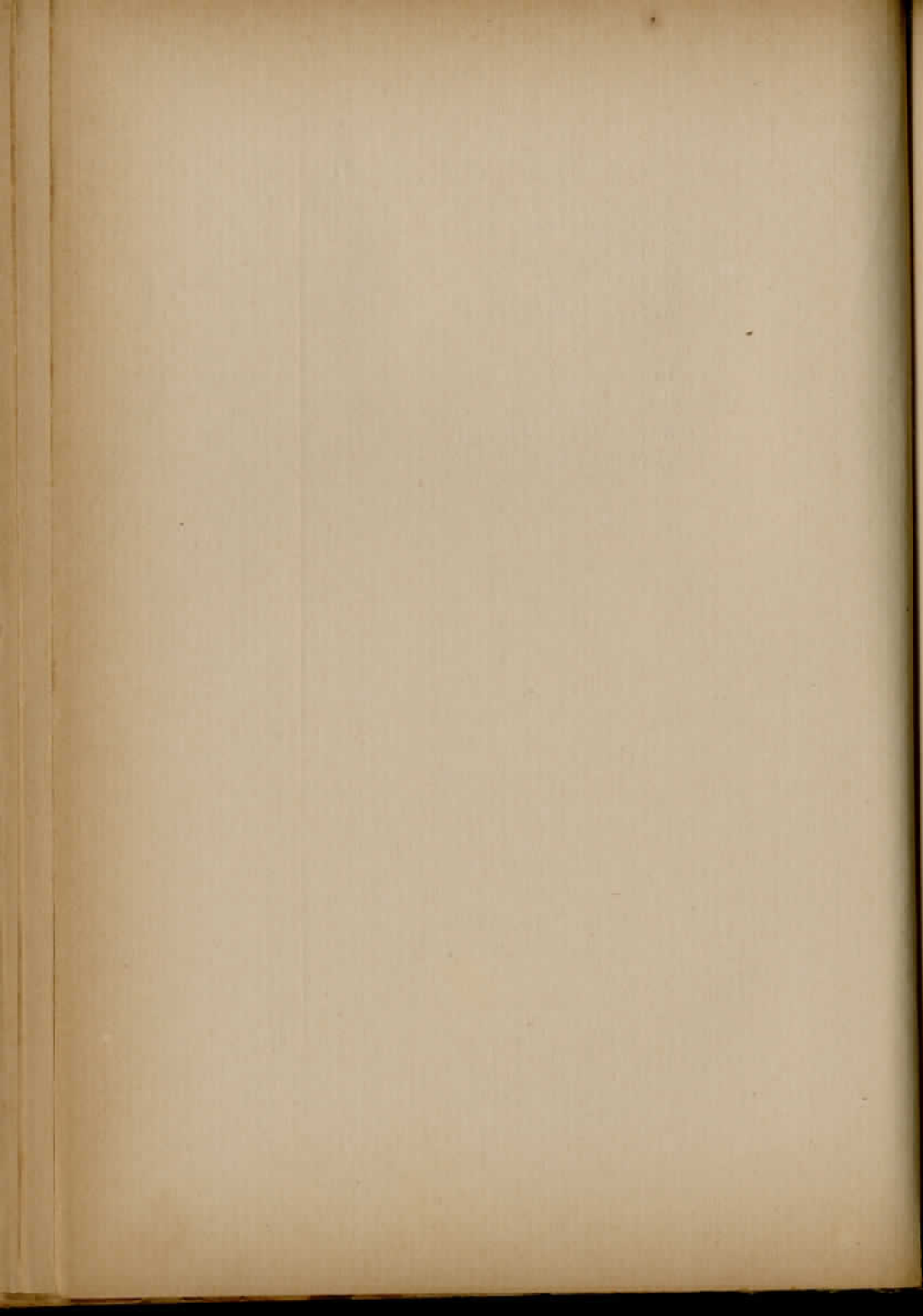
Visió de remades
demunt del pujol;
rondalles contades
a posta de sol.

Any qui va morint
d'una mort molt dolça;
gebrades, cubrint
el vert de la molça.

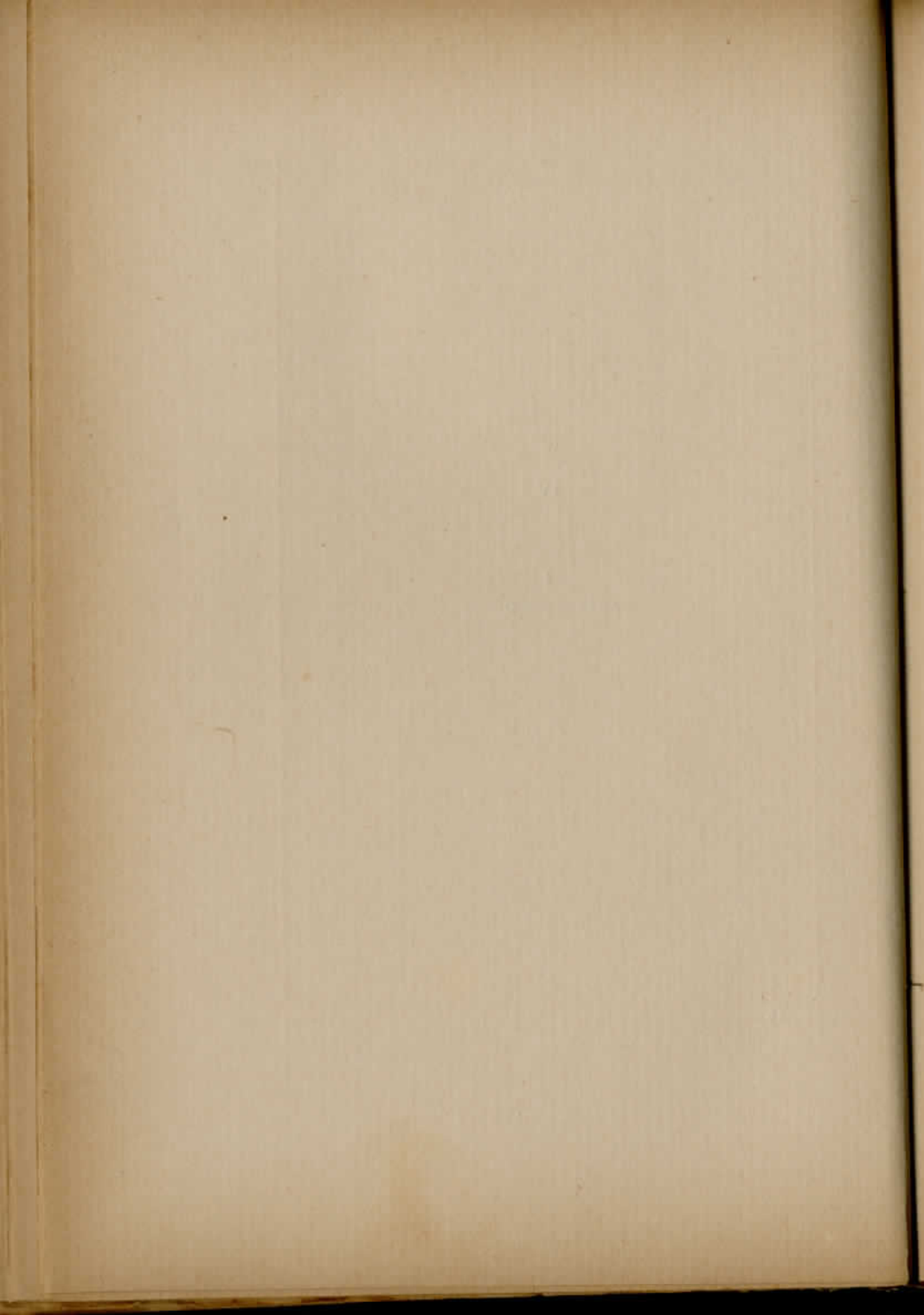
Núvols somrosats
qui tot just si's veuen;
dies senyalats
qui a la llar s'asseuen.

Joia que'n prevé,
taula ben parada,
on l'amor devé
parla reposada.

1 Desembre esfuma
l'any caduc pel cel,
mentre un xic de bruma
va teixint-li un vel.

IV
Églogues
I
Cants Iluminosos

L'ombra de l'Hort

Sota la parra verda i lluminosa,
en la gran pau del cel, quan tota cosa
s'extasia amb la gloria de l'estiu
i l'aigua inmòvil de la mar somriu,
llampegant dintre l'hora assoleiada;
quan arriba la fresca marinada,
escampant una alè de salabrò
qui torna l'aire saludable i bó;
és tant dolç de mirar la plana encesa,
desde la mar a la muntanya extesa,
amb la tarde al demunt, quieta i suau;
i oir com l'aigua, en la serena pau
de la horta, salta dintre el reg, sonora,
que diriau — talment us entra l'hora
pels ulls, amb sa divina claretat —
que en vosaltres la llum s'és encarnat.

Moreneta gentil, dolça i feïnera,
qui t'hi asseus cada jorn, amb la panera

de la feina al costat, dintre l'encant
de la tarde, qui riu al teu voltant.
Sota el vert resplendent, il·luminada
per tan dolça claror—tota aplicada
a la tasca subtil que fà l'agulla
i amb l'ombra palpitanta d'una fulla
sobre la galta fresca i sanitàosa;
dominada pel ritme que t'imposa
—cadenciosa i alterna—l'harmonia
amb que's plega i desplega el braç qui guia
l'agulla en son treball; un xic corvada
demunt la blanca feina començada
i en una contenció de tú mateixa;
mentres la brisa remorosa bleixa
i canten els ocells en la verdor,
tens la gracia exquisida d'una flor.
I tota la puresa de les coses,
que la tarde d'estiu fà lluminoses,
sembla neixer de tú, fluidament,
omplint els aires i animant el vent.

I en la clara quietut de les muntanyes,
i en la remor suau que fàn les canyes,
en lo gran i en lo xic, arreu del món,
hi ha l'alta transparència de ton front.

La Primavera i el dia

Saltava el dia per demunt del prat
i Dona Primavera se'l mirava,
amb un somriure plè de claretat
que la boca vermella li badava.
A la terra plavia aquell esclat
de riures amb que el jorn la festejava,
i amb una dolça i bella magestat,
obrint totes ses flors, s'hi abandonava.

L'aigua i les herbes, qui brillantes son,
encare ho eren més,—i Primavera,
nua de braços i amb la llum al front,
retenia en ses mans l'aura lleugera;
i era tan dolç l'alè, que sobre el món
espania sa boca riallera,
que els arbres eren quiets i al blau profón
del mar la calma encomanada s'era.

Primavera té el llavi molt vermell
i la barba rodona i grassoneta.
Abundanta de celles i cabell,
el front molt alt i la mirada dreta.
Ben fornida de braços i amb aquell
color tan sà a la cara sempre neta.
En sa blana fermesa, un dolç parell
de magnolies son pit de joveneta.

Aixís és ella, mes quan riu o fà
joguina de sos ulls amb la mirada,
encare és més formosa, que no hi ha
cosa al món que no'n sia enamorada.
I avui era talment el seu mirà
curull d'aquesta joia innominada,
veient brillar la llum ací i allà,
mentre el jorn se la enduia per la prada;

que tot a meravella ha devingut,
i amb noves flors obertes molt brillantes,
la terra ha renovat sa joventut
fent les amors més tendres i poixantes.
Fins el dia probava'n la virtut
i esdevenia prè d'inquietuts tantes,
amb el cor tan laçat de tan vençut,
que ha maleit sa sort amb greus complantes.

Aleshores ha vist de lluny l'Amor
i l'ha cridat, dient:— Cal, desseguida,
puig Primavera m'ha robat el cor,
que'n donguis al passat o a nova vida.—
Amor ha prèa una sageta d'or
i amb ella Primavera ha cor-ferida.
I vetaquí com fou que, sota un llor,
el dia, amb sos ardors, l'ha posseida.

De bon matí

Ai, la nova fulla verda
qui ja treu sa bonicor!
Prada verda, camp d'userda,
muntanyetes de blavor!

Aire gràcil qui tremola
sobre l'aigua de l'estany;
flor naixenta qui auriola
la tendresa del nou tany.

Mar sonora, mar divina,
blava i mansa com el cel;
perfum aspre de reïna
i d'espígol i de mel.

Camperola ben plantada
qui al matí se'n vé a mercat,
neta i rossa com l'aubada
i fruitosa com el blat.

Si és xerraire i baladrera
no li dol matinejar:
que ella fà com Primavera,
molta feina i molt brillar.

Camins flonjos d'herba humida
se la enduen serra avall,
mentres l'hora s'es vestida
de pureses de cristall.

I reposa en cada cosa
un xiquet de dematí,
que en la fulla tremolosa
l'aura clara fà estremí.

I una gota de rosada,
brilladora, palpitant,
mostra l'hora regalada,
qui somriu del cel estant.

Camperola, presumida,
ha cullit floretes d'or
i els camins d'herba florida
se la enduen vers l'Amor.

Les flors humils

L'eura floreix perque l'Octubre passa.
Ai, eura fosca qui t'inclines massa
quan arribes a dalt de la paret,
caient a l'altra banda de l'hortet
en inmòvil cascata silenciosa;
are floreixes tú, quan tota cosa
laçada de l'estiu, cerca repós
en la joia de veure's sense flors!

Oh! tú, llacsó amargant, herba aplanada,
qui treus joiosament ta flor daurada
pels caires de la terra assoleïats;
i tú, flor blanca dels vinyets cuidats,
rebanissa de neu, tendra i brillanta,
qui aixís t'és grat florir quan ja's decanta
el sol vers l'equinocci de tardor;
vosaltres no teniu ni esclat ni olor,

mes sou humils, de la faisó senzilla
amb que la vostra gentilesa brilla.

En premi de la vostra humilitat
tot l'amor de l'hivern us serà dat.

Fructidor

Menjant fruita dels arbres tens, esposa,
la mirada rienta i lluminosa
i una dolça alegria en tota tû.
Sota les branques tremoloses llú
la claretat del jorn i ta mirada,
l'aigua neta qui corre enjogassada
i la herbeta menuda que has pètjat.
Un murmuri de canyes apagat
diu com l'aire és tranquil i quieta l'hora.
Apenes si la mar és prou sonora,
en la gran calma de l'estiu radiós,
per a torbà el silenci d'eix redós.
(Tan do'ça arriba sa remor llunyana).
Enllà del pob'le resplandeix la plana,
demunt la plana el riu i més enllà
aquesta mar tan bella de mirà.

I aquí, vòltada de verdors, contenta
d'esser jove, bonica i resplendent,

amb el cabell un xic despentinat,
i amb la graciosa i pura magestat
que tens—tota rodona i grassoneta,
bruna com ets i amb la mirada neta
que portes dintre els ulls color de oliva—
tú't mous aladament i a la furtiva
besada de l'oreig t'entregues tota.
La fruita abastes i el somriure brota
en tos llavis de mel, cada vegada
que una n'heus a l'etzar i en la daurada
polpa sucosa la dolçor pressents
que xuclaràn tos llavis opulents.

Després de la pluja

Tremola l'aire perque el vent s'hi mou
i en la tarde tebiona i riallera,
quan la pluja ha parat, brillen de nou
l'or de les vinyes i la llum postrera.

La pluja ha sigut lenta i cadenciosa
i ha devallat del cel llanguidament.
Ella fou qui deixava en tota cosa
la gran pureza de l'instant present.

Noia: tú sabs l'encís de l'aigua clara,
qui s'escorre pels braços i pel front
amb la freda delícia que suara
omplia els aires i encantava el món.

Puig entre flors, als núvols t'ets mostrada,
sota la pluja, dintre l'hort fruitat,
contenta, com les flors, d'esser mullada,
núa de braços i amb el front alçat.

La verdor d'uns pins

Verdor dels pins, que de mirà ets tan bona
quan la llum de la tarde t'acarona,
si el cel és pur i l'aire transparent;
tú, qui cubreixes la suau pendent
del pujol, amb la nota vellutada
que la tarde fà en tú i en la callada
lluïssor de l'espai, ets remorosa;
oh! trêmola verdor, qui no reposa
un moment, si a l'etzar de son camí,
és sobtat per l'encant de ton lluí?

Pujol suau, dintre el diluvi d'or
que és la tarde caient amb sa fulgor,
pujol cobert de pins, gracia lleugera
de la terra qui sent la mar propera,
la curva que perfiles, dolçament,
té la forma d'un pit adolescent.
I amb la verdor suau, qui s'és extesa
demunt ton flanc, animes la puresa

i la gràcia que tens, a l'aixecar
la palpitant joia del pinar.
Verdor dels pins sobre el pujol suau,
terra vermella, firmament tot blau,
donèu a mes cançons d'eixa harmonia
amb que us mostrèu alegrement al dia.

Mig-día d'hivern

Are és l'hora suau en que la mar s'encanta.
Es mig dia: ja el sol a ponent se decanta
i ubriaga la terra amb sa gloria de llum.
Are és l'hora més dolça de l'hivern. Un parfum,
que no sabriau dir si és de llenya cremada,
o de llar primorosa o de roba mullada,
s'espandeix, amb la brisa, per l'espai lluminós.
La remor de les aigües és un cant de repòs.

Es l'hora, que a l'entorn de la taula parada,
s'encèta el pà daurat i la vida és honrada
i la platja deserta, amb la mar al davant,
tan brillanta, tan rossa, sembla presa d'encant.

Oh, la mar!—que no ente'a la més càndida bruna,
que tot just clapoteja, sense onades ni escuma,
tota llisa i serena com un llac adormit.
Oh! la mar qui s'encanta, reflexant l'infinit.

I la terra llaurada amb els blats que ja hi neixen
i els remats silenciosos, qui cada any descendeixen
de les serres més altes on l'hivern hi és tan crú.
Oh! la terra ditxosa i l'herbeta qui hi llú!

Cap-vespre

Oh tardes llangoroses de l'estiu!
Oh tardes lluminoses, qui moriu
d'haber sigut tan clares i sonores!
Tardes lentes d'estiu!—Aigua, qui plores
sa mort, oculta en la frescor del vert.
Color de perles de l'espai desert,
quan els ocells s'ajoquen i tot calla.
Pluja d'ombres subtil qui l'envolcalla.
Massa negre dels arbres, qui's perfila
contra claror, demunt del firmament.
Nit tebia, nit profunda, nit tranquila
qui aixís t'acostes, aquietant el vent.

La mig-diada

La llum del jorn s'aplana sobre el mar
i l'hora del mig-dia resta encar
sospesa dalt del cel, extasiada,
que la taula de l'hoste ja és parada.

Pà blanc flairós i tou. — Clara alegria
del finestral obert a l'aura pia
qui vé del mar amb la remor dels pins.
Visió de vinyes allargant-se fins
a la ratlla serena de la costa,
on la joia del mar als cels acosta
sa tremolosa i pura claretat
qui clou, amb un petó, la immensitat.

Es tan dolça la llum qui cau del cel
i l'aire és tan fluid, tan pur el vel
de resplandors que hi ha en la llunyania,
tan exquisida i franca l'harmonia

del paisatge que's veu desde aquí estant,
que un hom resta corprès de son encant;
i a la dolça paraula qui convida
respòn, senzillament, honrant la vida,
segur de fer contenta a l'amistat
qui, vora d'ella, a taula, l'ha sentat.

I menja elegendament mentres reposa,
cara a la festa de la llum gloriosa,
veient lluir les terres fins al mar,
dintre la pau d'una hora familiar.

Fruites d'hivern, daurades com les hores,
mató flonjo i suau que mans senyores,
blanques com ell, saberen preparar;
mel, qui evoca perfums de fruiterar,
i colorada joia llampeganta
dels vins, on cada estiu sa gloria encanta
per a gaudi de l'home qui n'heu dò
tot sembla are més pur, tot molt més bó.

Perque la terra és bella i se'n veu molta
extesa aquí al devant, perque la volta
dels cels és neta en sa hivernal quietut,
i en tota cosa hi ha la excelsitut

i la bondat del temps i sa dolcesa;
perque el menjars odoren a puresa
i amb ells gustèm la joia exuberanta
de la terra que els feu; perque ens encanta
la franquesa i la bona voluntat
amb que l'hoste ens fà lloc al seu costat.

Mentre un pagès, en l'ondulant pujol,
on moltes oliveres, cara al sol,
extenen llur verdor tornassolada,
reprèn de nou la feina abandonada.
I en la tebior de l'aire i de l'instant
s'endevina, allà al lluny, sobre l'encant
de la verdor dels arbres endolcida,
olor de terra vegetal humida,
qui munta per la tarde sense vent,
mentres l'home treballa lentament.

La Ribera de Sitges

Mar plana, lluminosa i trasparente.
Una etzavara en flor, la joia ostenta
de son plomall, encès, al bés del sol.
L'imperceptible alè del ventijol
porta flaira de pins i de ginesta
i en la gran claretat de l'aire, resta
sospesa, quan ell passa silenciós,
amb l'aroma subtil i amb el repòs
del dia resplendent, la lleu tonada
de la mar trasparente i reposada.

Hi ha una dóna qui's banya amb son infant.
La juventut en ella és com l'encant
d'una força segura i harmoniosa
qui al gest la gracia de son ritme imposa.
Té la pell bruna i la mirada clara;
com una llei de resplandò a la cara,

que li vé del somriure i del mirà :
la boca fresca i de color molt sà.
Agils i plens els braços, en l'amor
d'aixecar, com un fruit, el blanc tresor
de l'infant, a la llum, demunt la festa
de les aigües:—Magnífics en la gesta
gloriosa de la humil maternitat;
meravellosos d'elasticitat
i de força i d'amor en l'harmonia
del gest, quan a la mar, serena i pia,
la carn volguda de l'infant entreguen,
ensemps les hores sobre el mar llampeguen
amb una esgarrifança de clarò,
qui va desde la costa a l'horitzó
I passa un benganti amb la magestat
de ses veles demunt la immensitat,
que solca airosamemr;—i al lluny tremola
d'una invisible nau la fumerola.

Mariners qui feinegen disputant,
harmonioses palmeres, rumbejant
llur eterna verdor lluenta i clara.
lliris en flor demunt la sorra avara,
i muntanyes covertes de ginesta;
tot és un cant de lluminosa festa
a l'entorn de la dòna i de l'infant.

Harmonia suprema d'un instant
que els braços de la dona beneïxen,
quan, alts, en l'aire silenciós, floreixen,
aixecant l'infantó demunt del mar,
qui un fruit magnífic de la terra apar.

A l'Estiu

Cara de boc, estiu, vell birgant, qui vigiles
els boscos, com un sàtir, i les ombres tranquiles,
on les aigües dels rius i de les fonts s'extenen
mansament, reposant; quan cada tarde venen
a banyar-se, les filles d'aquesta vall d'or
tú, amb els llavis encesos i amb els ulls plens d'ardor,
agegut sobre l'herba, entre canyes sonores,
espies els secrets de les carns temptadores.

De quiscuna en sabs tants, que ningú't guanyaria,
si el diumenge a la tarde, en la clara alegría
d'una posta vermella, quan la dança ha parat,
i's berena i's reposa sobre l'herba del prat,
cadascú dels presents, entre els quals fossis tú,
ens digués quants en sab sense por de ningú.

Si tan pots i tan sabs, vell estiu del diable,
tú, qui corres pels boscos amb l'aire agradable

o sestesges al plà, sota els vents calcigants,
i a la tarde t'encantes amb la llum a les mans;
tú, qui sabs lo que passa a tota hora en tot lloc
i de tot goses riure, amb ta cara de boc;
tú pots dir-me on l'arquer de la cara bonica,
aquell rós pageset de vèu càlida i rica
(a mi tal pareixia'm pel rostre i pel posat)
i qui amb el nom d'Amor per tots és nomenat,
s'amaga desde el jorn, que amb sanya i traidoria,
demunt del cor, mon pit, calladament, feria.

Un dolç present de fruites, de mel i de llorè,
amb l'ovella més grassa que trobi, li duré;
i li diré còm fou sa traidoria vana,
i còm el cor obert i sangonós, fontana
de joia's feu per mí, del jorn que me'l colpia,
i còm de sa maldat isqué la gloria mia.

Els baladres

Els baladres floreixen a l'Agost.
Flors blanques, flors vermelles, qui ben tost
la furia solsticial haureu sentida,
encenent-vos d'amor cara a la vida.

Vora del mar—oh flors!—i terra endins,
oirèm la remor que fan els pins
que l'aura inquieta, i sentirèm la flaira
dels boscos i del mar, dispersa en l'aire,
mirant-vos a vosaltres, qui teniu
la colò encesa de mirar l'estiu.

Lluny del mar

Demunt del món el cel té resplandors de festa.
Un aire lleu i dolç s'escorre per l'espai;
grogueja, al bés de sol, la flor de la ginesta,
i ocells, en la espessura, van fent llur virolai.

Calma augusta del temps! Éxtassis de les coses,
on tota vida sembla tornada resplandor.
Marinada qui véns, amb ales remoroses,
a dur-nos de la costa la càndida frescor.

Vacades qui pasturen per prades infinites:
neus altes qui llampeguen eternament al sol;
terra grassa i humida, qui en ta verdor, palpites,
quan ets aixís torbada pel bés de l'oratjol.

Mansa corrent del riu, llacunes encantades,
on el paisatge's pinta meravellosament.
Oh! nits, on no s'òu pas el cant de les onades,
fondament silencioses omplint el firmament!

Còm és enyor del mar çó que dèu a ma vida
i de la platja rossa, qui desplega a la llum,
devant del clar espill de la onada rendida,
l'amor daurat i càlic que serva en un perfum!.

Ha vingut la Primavera

Primavera ja ha vingut
i a tothom ha somrigut.
A la mà duia un ocell,
entre els llavis un clavell,
una rosa sobre el pit
i un encant indefinit
de clarors en la mirada.
Primavera regalada!

Ha plogut: un xic només.
Tot el món semblà, després,
més alegre i més brillant.
Ès que l'aigua té l'encant
d'alegrar les coses, are,
tan suau, tranquil·la i clara:
i ja ho diuen que a l'Abril
cada gota val per mil.
Primavera, Primavera,
cara blanca, riallera,

au, afanya't, i a l'entorn
de tes gracies, rigui el jorn!
Vinga'n flors i herbetes noves
i amb tos braços, sempre joves,
fés la feina de cada any;
posa fulles en tot tany,
que les nits se facin dolces
i que l'aire, amb que ens espolces
les muntanyes i la neu,
digui aquell missatge teu
qui fá: «Noies, heu-me aquí:
si al mercat vos plau vent,
porto flors de tota mena
i remei per' tota pena.»

Balada de la lluna

«La lluna, la bruna—vestida de dol,
son pare la crida—sa mare la vol.»
Sa mare és la terra—rienta d'amor:
el sol és son pare—tot flames i ardor.

Ella, de son pare—diu que'n té gran por:
si algú cop se'l mira—perd la resplandor.
Mes l'hi và al darrera—pel camí del cel;
diuen si és respecte—diuen si rezel.

Ella és de sa mare—de son pare, nó.
Quan son pare's colga—passant l'horitzó,
mare i filla's troben—cara a l'infinit,
soles totes dues—dintre de la nit.

Allavores parlen—parlen llargament:
les coses que's diuen—no les sab ni el vent.
Mes deuen ser coses—de molta dolçò
per tal que s'encanten—bo i fent-se un petó.

La pau de la tarde

Ai, tarde, t'ú t'aixeques, serena, clara i dolça,
surts de la llum del dia, com una aparició,
i amb l'aura musical, qui les branques espolça,
domines cels i terra, no més que amb un petó.

Dus un bell vestit blau, una túnica clara
i una auria cabellera, que daura més el sol;
un dolç esllanguiment d'amor sobre la cara
i les galtes cobertes d'un suau borriçol.

Ets rosada de pit i molt blanca de braços,
rius amb l'aigua del mar i t'hi mires, passant;
com un vol de coloms te segueixen els passos
unes hores molt dolces i un airet palpitant.

Enrogeixes un xic de sentir-te tan bella,
de saber-te admirada i volguda talment,
car ets molt vergonyosa, com escau a donzella,
qui de sa fermosura n'heu vergonya i content.

Ai, la tarde, la alada, sereníssima dea,
qui, el diumenge, a la dança, sobre l'herba dels prats,
mena al gaudi del ritme, que la música crea,
les minyones alegres i els xicots ben plantats!

Ai, la tarde, qui daura les pomposes figueres
i les ombres dilata del fullàm remorós,
i amb la fresca convida de ses aures lleugeres,
a menjar de la fruita, cara al mar lluminós!

I a abocar-nos al pou, qui és tot vert de falguera,
i cridar-hi, amb gran furia, un nom curt i sonor;
beure l'aigua frescal, que l'ardor atempera,
i fê un ram amb les branques més tendres del llor.

Ai, la tarde, benigna, qui tals gaudis ens dona,
i altres joies molt pures, que de dir fora llarc!

Ai, la tarde, qui passa, i a la nit s'abandona
infundint el silenci a les ombres del parc!

Impresió d'hivern

Pomera seca, qui floreixes tant
quan s'aixeca l'Abril tot palpitant;
parra retorta i sense vert, qui plores
tendres verdors humides, quan les hores
de Març triomfen sobre'l món dormit;
blats novells, qui gardeu aquest neguit
lluminós, de les aures tremoloses;
farigoles dels camps sempre flairoses;
i vosaltres, en vostra humilitat,
herbetes, que teniu un nom sagrat,
per tal que sols el sab la gent senzilla.
Oh, dolces coses immortals, cóm brilla
avui la vostra gràcia, sense dol,
cara a l'hivern, qui s'és vestit de sol!

A una pagesa

Les blanques estovalles son més blanques al sol,
i la parra, abundosa de verdors palpitantes,
s'extent patriarcal dessota del Juliol,
amb la gran tremolor de ses fulles brillantes.

—Mestressa, deu-me un xic de la vostra alegria;
jo prou en soc d'alegre i arreu me trobo bé,
i avui, que duc al cor les claretats del dia,
entre vosaltres, sembla tornar-se'm més lleugê.

Mes la vostra alegria és tota una altra, oh dona!,
teniu tanta dolcesa demunt del front colrat,
i els ulls us brillen tant d'una bondat tan bona,
i és tanta la fermesa que hi ha en vostre posat!

Quan llesqueu d'aquest pâ, que vostres mans pastaren,
o el vi daurat i pur doneu a l'host sedent;
quan feinegeu pel màs, que vostres ulls aclaren,
a vos tot sembla fer-se suau i obedient.

Aquesta és una joia molt càndida, molt pura ;
jo'n voldria un xiquet i dur-la sempre amb mi,
un xic no més i prou, gloriosa criatura,
que m'aclarís les hores quan no sigués aquí.

Del camp

Are, dintre la terra, germinen les llevors:
pagés, tú les sembrares a dret solc de l'arada,
quan, per la pluja, fou la terra assaonada,
un día de Novembre, tot plè de resplandors.

Pagés: de la teva obra, senzillament complerta,
n'eixerán l'alegría i el gaudi familiars
i aquella força augusta que tens, i amb la que apars
dû el secret de mil vides en la mirada experta.

Mes cal, pagés—mes cal un xic d'amor encara—
vetllar molt i sofrir demunt dels camps sembrats;
que les aigües del cel i els nùvols inflamats,
per bé o per mal, vindrán demunt la terra avara.

Cal alçar-se contra ells o afavorir-los, posa
ton cor i ton cervell a l'obra, destrament;
que el ruleu i la grada, en ton camp de froment,
retinguin la virtut de l'aigua generosa.

Observa atentament les estacions i els dies
i ordena cada cosa segons les lleis de l'any;
que aixís esdevindrà fruitós el teu afany
i gustaràs la mel de santes alegries.

Impressió matinal

Cara a les hores del matí daurat,
el món sentia son amor, tornat
palpitanta delícia lluminosa.
I era talment aixís, que tota cosa
semblava resplendent de per sí,
sota l'alegre i brillador matí.

I les vinyes fruitades, i l'encant
dels pins qui mostren sa verdor, cantant
olorosos i purs; l'ample figuera,
la herbeta humil i el fruiterar, tot s'era
tornat com transparent, a la claror
qui fulgurava dintre llur verdor.

I és que l'amor del món esdevenia
palpitació de llum, cara al bon dia.

La Tarde

Aquella humilitat de les nostres eixides
és tota perfumada d'aromes exquisides,
i fresca, quan expira la tarde al horitzó:
car verdes son les plantes i els llessamins en flô.

És l'hora en que les noies ens aparen més blanques
i cullen flors o reguen nostres carrers, molt franques
al foraster a les coses, en llur simplicitat;
és l'hora en que's berena de pa recent pastat
i en que la fruita sembla més pura i més gustosa
i tot núvol del cel és vellutat i rosa;
llavors que les vinyes s'extenen com un mar
de llum sobre la terra i que el silenci apar,
en la clara puresa de l'aire lluminós,
donar la claretat de l'aire a les remòs.

És l'hora en que retornen els carros a la vila,
amb la palla olorosa, formant una auria pila,

i a sobre de la palla, marrecs mig despullats,
qui tenen a la cara la morenor dels blats.
l's destaquen, al lluny, precises, com extranyes
a la suavitat, molt fosques, les muntanyes,
retallada en el cel rosat la ondulació
de llurs cimes, qui tanquen als vents nostre horitzó.

Oh Juliol! Llavors és tanta la bondat
que hi ha en totes les coses del món extassiat
i tanta la ignocència de l'hora i de la llum,
que restes encantat, sospès en el perfum
de flors que ja no's veuen, perduda la virior,
sens força ni defença davant del temps traidor.

Aixís se va fonent ta gloria cada dia,
amb els vapors que exhala la tarde en agonía.
Fins cauen de tes mans les fruites ensucrades.
Però quan ve Sant Jaume, ja brecen les onades
un bell infant terrible, qui t'ocirà ben tost,
recullirà les fruites i esdevindrà l'Agost.

De l'hora baixa

La clara transparència de l'espai
s'extent davant de les muntanyes netes:
acaricianta i dolça en son desmai,
mor la tarde entre xiscles d'oronetes.

Part de marina, dolçament, se fa
la llum tota suau, com entelada
per una boira inconsistent, qui và
descolorint la mar i la vesprada.

Si el dia, plè d'ardors, sigué crudel,
are torna pietat la seva furia,
i amb la trèmola joia d'un estel,
posa en son pit amors sense luxuria.

L'hortet minúscul, clarament reclós
a l'extrèm de la casa sempre oberta,
és un convit al familiar repós
d'una hora qui a la nit s'és tota oferta.

Hi ha un safreig d'aigua clara i tremolosa,
on l'últim raig del jorn sembla adormit;
una aufàbrega verda i olorosa
i un claveller vermell qui és tot florit.

Geranis opulents, roses enceses,
i un magraner fruitat per cobricel,
remors d'ocells en les verdors exteses,
i en l'aire, un àlit perfumat de mel.

Perque és diumenge, músiques llunyanes,
i algú riure de dona pur i franc,
de tant en tant la veu de les campanes...
I entre ombres i perfums, un còs molt blanc.

Un còs de dona jove, qui s'inclina,
regant les plantes i triant les flors,
—àgil forma suau que s'endavina
alegra i sana com un llir desclòs.

I la nit per demunt de tota cosa,
alta i serena triomfant del jorn,
amb la vida suau i misteriosa
del món de l'ombra qui li vibra entorn.

Nocturn

Oh! la dolça remor de la nit palpitanta!
Com una onda harmoniosa, qui els silencis encanta
va extenent-se pausada amb l'oreig. I l'estiu
i l'estiu, qui camina per les ombres, captiu
de la teva bellesa profunda.—oh, tenebra!
ell qui porta en son pit la cremor d'una febre
que'l consum; ell qui brama i llampega i fulgura
dintre nùvols ardents, quan el vènç la tortura
de sa propia fulgor; ell qui té la mirada
violenta; ell qui mou la terrible alenada
de l'infern contra el món i amb llum el bofeteja;
ell qui, amb bàrbara joia, sa crudeltat passeja
demunt de tot i fà tota hora pantejanta;
ell qui enfonsa on li plau l'aresta llampeganta
de son glavi i propaga els deliris del foc
i calciga les penyes i és fà rei de tot lloc;

are't segueix humil i silenciós els passos
i esdevé tan suau i tan dolç en tos braços

—oh tenebra! oh profunda, magnífica tenebra! —
que més que un deu, apar un nin, qui la palpebra
clou al pès de delícies del primer bes d'amor.

Oh nit! la teva amor apaga el seu fulgor
i l'esllangueix i el deixa vençut! — Oh nit gloriosa!
rés del món ni ningú pogué lo que are gosa
fer la teva bellesa: tenir-lo sobre el pit,
tot près dintre dels braços, com un infant petit,
i sentir que l'ardencia dels llavis violents
floreix paraules dolces i besos ignocents!

Retorn

Estic tot enlluernat.
Ving del camp a la ciutat
plè de joia i esperances.
Duc en mi tendrors de prat,
duc torrents de claretat
i la dolça magestat
de les nits quietes i manses.

Començava el mes d'Abril:
retornava el temps gentil
de les flors tot just badades.
I he viscut hores d'amor,
escoltant abelles d'or,
bordonantes com un chor,
demunt hortes regalades.

Oh! la dolça solitud
de les tardes, que m'ha dut

tan sovint a la muntanya,
—fent-la tan pura i suau,—
bo i cridant-me, desde el blau
de les serres, amb la pau
resplendent qui les guanya.

Ai l'Amor!— Torment diví,
que portava sempre en mi
com una ferida oberta
demunt del cor llatzerat:
còm la dolça llibertat
dels camps nostres l'ha tornat
claror d'auga qui's desperta!

Are el duc triomfalment,
amb l'orgull del combatent
qui desplega una bandera.
—Perque he mirat l'infinít
cara a cara i l'he sentit,
dintre meu, fondre el neguit
d'una boira passatgera.

Per xó, esposa, vinc a tú
tan alegre i tan segú,
plè de llum i d'harmonía.

Perfum que porto és de vent,
de salina i de froment!
Tot per tu, gloria i torment
d'aquesta existencia mia!

Cançó d'un bell amor

Oh gerda clavellina,
oh rosa purpurina,
oh vos tota flairosa, suau i lluminosa,
i pura com un Maig,
doneu-me desseguida
un xic de vostra vida,
que pugua d'esta aurora tenir-ne al menys un raig.

Doneu-me la claricia,
doneu-me la leticia,
la joia benhaurada qui us brilla a la mirada,
amb tanta suavitat,
que fà de vostre imperi
dolcíssim refrigeri,
per qui's sent en tenebres, rendit i corsecat.

Si sou la ben florida
com branca reverdida,

siau la ben fruitada com branca asso'ejada
i deu·me la dolçò
de fruita ben madura,
que'n vostres llavis, cura
de fer ben misteriosa, l'encís d'un breu petó.

Siau com una branca
esponerosa i franca
i no talment avara d'aquesta amor tan clara
que dintre el cor teniu.
Doneu·me'l tot senyora,
doneu·me'l en bonhora
com la pomposa branca, ses fruites cada estiu.

La donzella de les taronges

I

Cau la llum de l'espai, pura i daurada.
El dia la recull en sa mirada
i se n'omple les mans alegrement;
que avui el dia s'ha aixecat content,
perque l'espai és net i la mar plana.
A les copes dels arbres encomana,
amb l'alegria de brillà i lluï,
la fresca claretat del demati.

També riuen tos ulls com riuen elles;
perque tú també sents les meravelles
de la llum qui se'ls posa en la verdor;
i aquell mateix dalit inquietador
de l'oreig, qui les torna llampegantes,
miralleja en tos ulls.—I quan t'encantes
guaitant l'Amor, qui riu a ton costat,
encare lluen amb més viu esclat.

II

Avui, perquè fà bó, vens a cullir
 les taronges daurades, que el jardí
 mostra a l'hivern entre verdor de fulles.
 Braços i coll, perquè fà bó, despulles,
 i't poses un vestit blanc i lleugè,
 qui't fà més àgil i amb la llum và bé.

Còm te saluda el jorn aixís que't veu!
 Adhuc l'Amor, qui t'acompanya, n'heu
 gelosía,—talment ets festejada
 i per l'aire i la llum petonejada.—
 Tota cosa apar viure sols per tú:
 els arbres semblen verts perquè ningú,
 com ells, amb llur verdor, sab fer gloriosa
 la color de tes galtes sanitosas
 i la blanca estridència del vestit:
 l'aire pasa suau i enfredorit
 per avivà el carmí de ta pell bruna
 i el sol devalla fins a tú, per una
 clariana del vert,—i tremolosa,
 brilla en ton coll la clapa lluminosa

que les fulles retallen en son bés,
qui't banyaria tota si pogués.

I tú t'encantes, amb els ulls oberts
a la joia dels arbres sempre verts.

III

Mes Amor, sotilment, desfa l'encant.
La traidora malícia de l'infant
el mou sobtadament a ralleria;
i prova d'ascondir la gelosia,
qui el tenia confós i enquimerat,
amb un torrent de joia desbordat.
I salta i crida i riu al teu entorn:
ja l'empaites, ja fuig, ja de retorn,
amb el pit alenant, la ga'ta encesa,
t'ha sobtat de bell nou i amb lleugeresa,
s'és enfilat al taronger més a't.
Ja li pares, graciosa, el devantal
per a copçar la d'or, fruita madura,
qui cau en profusió d'aquella altura,
llençada pel crudel enjogassat.
Oh! la dolça, la viva claretat
de sos ulls mentiders!—Oh! l'harmonía
d'aquest gest mesurat, amb que l'aimía
extent el devantal a tot cantó,
sempre atenta a la fruita i al minyó!

Mes si tú, en el joc, restes tranquil·la,
no aixís l'Amor, qui astutament vigila,
en sa mala intenció d'engelosit,
la ocasió de tornar-te son neguit.

Troba a la fi l'instant... Pel vol atreta
de dos coloms, ton ànima has distreta
de l'Amor i del joc, i amb el mirà,
darrera el vòl dels dos oce'ls se'n và.
L'Amor, qui no altra cosa desitjava,
descendeix de la branca en que s'estava,
i d'un vol, tot silenci i precaució,
però ràpit com una exalació,
t'escomet per la espatlla, amb traïdoria,
i't clava al cor una sageta impia.

Després, fà una rialla i fuig, corrent
per la gran plana que'l mig'dia encén.

IV

Quan retornada del dolò has sigut,
ai donzella!, la dolça estremitut
de claror, que els coloms ha poc sigueren,
s'és perduda pel cel, — i amb ells fongueren,
l'aire suau i la diada d'or,
el riure, que fugint, feia l'Amor.

I has quedat sola amb la claror al demunt.
Per terra, les taronges son un munt
d'or. — Els arbres una tofa ressonanta,
i el mar, al lluny, una blavor qui canta.
I tú, donzella, com el centre viu
de tot aixó tan bell i tan joliu,
amb el cor dolorit i traspasat
per una estranya mena d'ansietat.

I amb el paner de fruita carregada,
has retornat al poble. Era la prada,
llavores, com un mar de resplandó.
Inclinaves un xic vers el cantó

contrari al flanc en que el cistell pesava
ton cós jove—i el braç lliure probava
d'equilibrar l'esforç amb l'actitut:
i era talment la clara joventut
de ton cós harmoniosa i victoriosa;
tan ponderada i justa en tota cosa;
que dava gloria veure't caminar
en la gran joia del migdia clar,
segura i gràcil i amb els peus lleugers,
sense que esforç visible en tú sigués.

De lluny, l'Amor els passos te seguia
com aquell qui ha fet mal i desconfia,

Balada de la Donzella, del Matí i del Amor

Un dematí s'aixeca empurpurat.
El món encare resta com sobtat
de la seva besada torbadora,
que ell ja ha morta la nit i presa l'hora
amb la claror només de ses mirades,
i ja daura les serres i les prades,
els conreus, les boscuries i l'ermot,
juga amb els aires i ho desperta tot.

Ja se n'entra al jardí, ja l'aigua hi troba,
que mansament el surtidor renova
dintre la verda i llefiscosa pica,
ja dintre l'aigua alegrement es fica,
llampegant-hi festós i enjogassat,
que l'aigua, riu que riu, en pren l'esclat.

Ja traspassa les tanques del jardí
i truca a ton balcó. — Ei, és aci

on la Donzella més gentil reposa?
 I fà l'Amor, qui'm vetlla amorosa:
 —No en altre lloc la trobaràs, Matí.

Ja hi penetra amb el sol, fent-se camí
 a través d'una porta mig badada:
 —Ai Matí si l'haguessis desvetllada!

L'Amor n'heu por d'aquesta companyia,
 perquè li dol enquimerar l'aimia,
 qui geu demunt del llit, candidament,
 —Ai dematí, si fossis prou dolent
 per a dur pena a la gentil Senyora,
 besant-la amb ta besada torbadora!
 Matí, bon dematí, fes-te petit,
 fes-te suau i dolç, fes-te exquisit,
 i no la besis pas amb massa ardencia,
 que aixó fora pecat d'irreverencia,
 i n'hauríem tal càstig, que mai més
 fora en tú mon afany ni en mí ton bés.

Diu i amb la gloria de la llum s'encanta.
 Mes ja el Matí sobre ton pit decanta
 sa mirada i son bes i en una sola
 taca de llum, sobre ton pit tremola,
 ubriag de perfums i de tebiò.

L'Amor s'és arraulit en un recó,
desesperat de tanta gosadia,
poruc dels renys que li farà l'aimia,
quan ben tost deixondida pervindrà;
que ja el Matí, joiós, s'ha fet ençà,
i les colomes de ton pit aclara,
munta pel coll i't vé sobre la cara:
enllepolit i foll, te dona un bes
demunt dels llavis i en els ulls després.

— Bon día, moreneta! — Ai, la sopor
qui't prèn encare en sa boirina d'or,
quan has obert els ulls a la besada.
Clara boira, suau i somrosada,
que t'ensonya un xiquet i que s'afúa
demunt l'encant de ta bellesa núa,
fent'se enrera del tot al moviment
amb que la sina't tapes, castament,
(allavores l'Amor desitjaría
esser on mai el retrobés l'aimia,
de paura que té). Mes ja el Matí
no és més que un clap de sol en el coixí:
dissimulant talment sa traidoria
que al obrir-li el balcó, ningú diria
fòs el mateix d'avans. Tot meravella,
queda encisat devant de la donzella.

(Ell qui t'ha vista com no't sab ningú)
I entra amb els aires, desitjós de tú,
i amb la festa del sol i amb la canturia
dels ocells i amb l'olor de la planuria,
que és de terra i de pins i de bondat;
i amb el llunyà panteig de la ciutat.

I s'extent radiant a tota cosa,
mentres l'Amor de son patir reposa:
puig ja't mira contenta i refiada,
cara al Matí brillant, qui aixís, badada,
sab donar-te la rosa d'un bon dia
i amb la rosa, l'engany de sa follia.

Perque t'encantes amb la llum del sol
i amb l'oreig perfumat i amb l'estanyol
d'aigua verda, brillanta i tremolosa,
amb la pineda sempre remorosa
i amb la ciutat qui brama lluny d'aquí.

I extents els braços per copçà al Matí.

Allavores l'Amor fà una rialla,
se't penja al coll i t'ofereix la falla.

El triomf de la Primavera

Flauta dels vents, suau,—remor divina—
qui acompanya pel món la Primavera:
blavor clara dels cels, joia infantina
amb que riu sobre el tany la flor primera.

Si el temps és d'or i els dematins de seda,
la nit del pleniluni vellutada,
i la tarde, demunt de la pineda,
més rossa que la mel i perfumada;

caldrà, amic meu, seguint la clara via
que'ns senyala l'amor, fer vida nova
i obrí el redós de la pairal masía
a l'encant de l'Abril que el temps retroba

Siguem·hi tots i cadascú amb l'amiga.
Jo la meva hi duré, qui és tan formosa
i sab unir sa plenitut d'espiga
a la gracia exquisida d'una rosa.

Tú la teva hi duràs, acolorada
com un ambre preciós i transparenta
d'aquella resplandor de sa mirada,
que li riu sota el front, blava i ardenta.

Hi haurà també la dolça amiga blanca,
aquella inconeguda d'aleshores,
que veiem a l'estiu rera la tanca
de la vinya menjant raïms i mores.

I amb sa figura inquieta i blincadiça
de minyó entremaliat, aquella bruna
tan xerraire que parla àdhuc a missa
i diu versos del sol quan veu la lluna.

La moreneta xica i performada,
la dels llavis molçuts com la grosella,
la qui sembla una poma assaonada,
la qui's sofoca quan es parla d'ella.

I aquella alta beutat, serena i trista,
qui té la magestat d'una Pomona
i al fons dels ulls, color de l'amatista,
una llum molt suau quan enraona.

I amb elles els amics i la bonança.
Festa de llum l'espai i olors disperses
dintre el vent conmogut per la frisança
de veure tantes flors i tan diverses.

L'Amor, a tan preuada companyia,
no serà gens extrany, mes al contrari,
farà sempre avinenta sa alegria
a la joia de tots i al comentari.

Si dancèm, pendrà el ritme de la dança,
i en l'ombra clara, sobre l'herba humida,
infondrà a nostres peus l'assegurança
d'obeir-ne el compàs amb que s'amida.

Si cantèm, les cançons seràn d'aquelles
que en diuen la lloança o el vituperi,
mes sempre serà Amor qui posi en elles
la paraula més forta de misteri.

Llavis i roses decorant la vida!
Oh! dolça companyia enamorada!
Trasparencia de robes qui convida
al gaudi silenciós d'una mirada.

Delícia cambianta de les hores.
Tardes bones d'Abril qui sou tan netes,
còm serà dolç de reposar llavors
sota un marge florit de violetes!

Al lluny la mar amb qualque vela blanca,
les vinyes més aprop, amples, exteses,
al flanc d'un bosc i a contra-llum, la branca
d'un presseguer florit, amb flors enceses.

Les amigues aquí, demunt la molça,
reposant, en diverses positures,
cadescuna segons la seva dolça
lleï de beatut, a nostre amor segures.

L'Amor entre elles, i son riure fràgil
qui's trenca tan sovint, fent voladuries
de l'una a l'altra, amb sa inquietut tota àgil
i amb la odoranta alè de les boscuries.

I el rustec berenar de cada dia,
maduixes perfumades, mel gustosa,
i l'encant de menjar-ho amb alegria
cara a la mar llunyana i remorosa.

I altres goigs que tú sabs: amic, espera,
que el temps ja viu d'amor i de bonança.
Si triomfa per tots la Primavera,
sièm dòcils al temps i a la esperança.

Oració mediterranea del poeta

**La digué Joan Llauradó Planas, fill de Sitges,
el dia de sa primera Comunió**

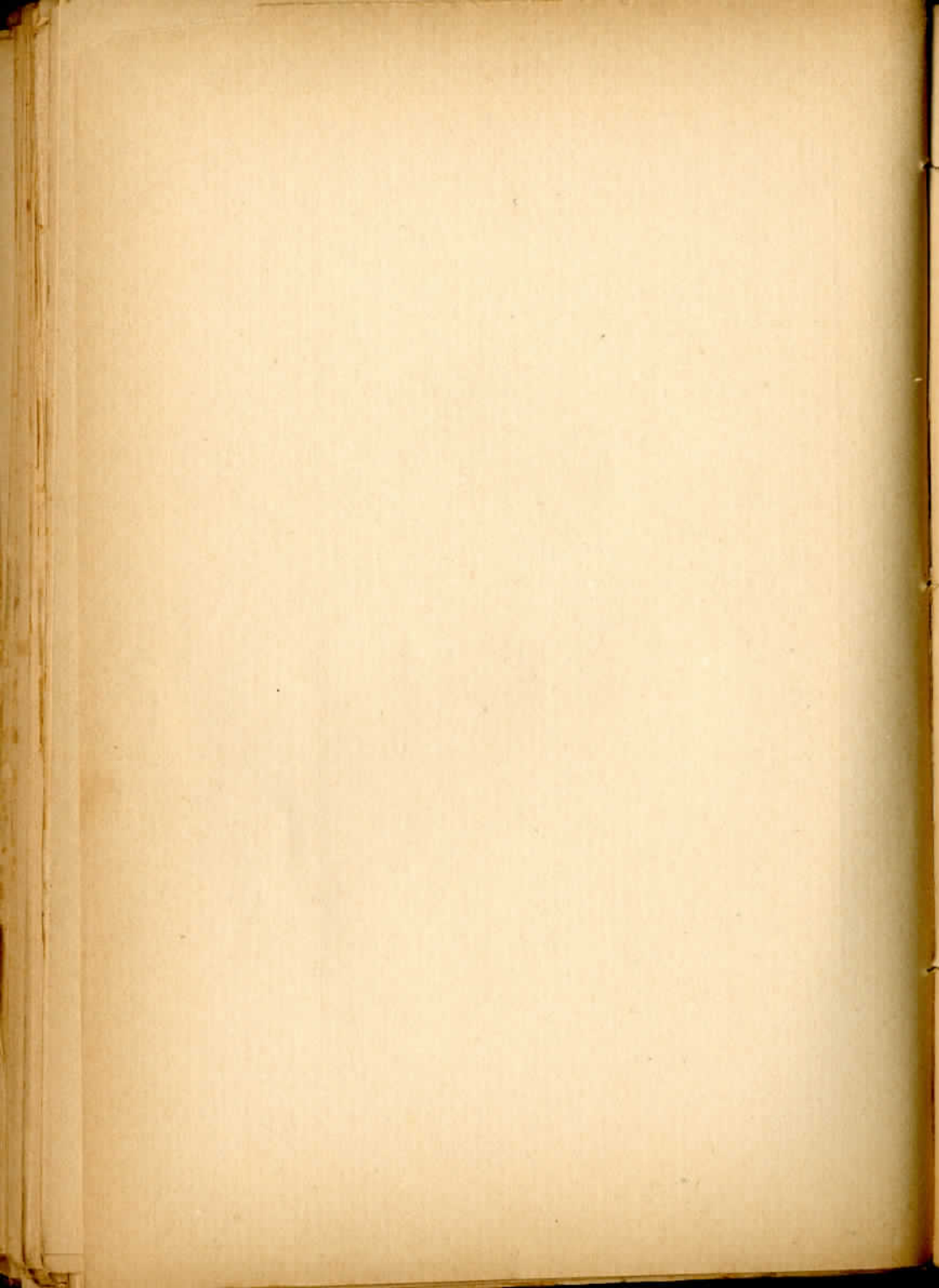
Deu·me, Jesús, la gloria de la mar,
puig sò nat demunt terres de marina;
deu·me, també, la resplandor del far
qui s'extent sobre el mar i il·lumina.

Senyor: jo vull ser fort i vull ser pur,
i triomfar de tot amb alegria.
Vull per mon front serenitats d'atzur,
i per mon seny clarors de poesia.

Feu que senti un xiquet d'eternitat
en la vida mortal que Vos m'heu dada;
si de llatina terra sò pastat
deu·me'n, també, la gloria renovada.

I amb vos, Senyor, penetri mes entranyes,
per a mellor sentir-vos·hi present
l'esperit de la mar i les muntanyes,
are i tota hora, Senyor nostre. Amén.

FI

A n'en Trinitat Catasús

Un dia d'hivern, plè de Sol i de pau, ens trovàrem junts a Sitges una colla d'amics. La insòlita tebió de l'aire, la hermosura de les aigües que omplen els mars de blavor i la comunió d'idees evidenciada en el seguit de les converses, feu perllongar l'estada en un lloc tan avinent, que la vida es mofa del temps i les hores passen curtes i serenes. Era tan natural que'l poeta fes sentir els seus cants, que quasi totes les poesies del present llibre foren escoltades i fruïdes per l'estol d'amics allí aplegats. Les visions de Pasqua, la flamarada roenta de Sant Joan, totes les estrofes pulides a l'ombra de l'hort o al solei de la costa, feren glatir l'amistat i l'admiració mentres passava pel món un moment de bondat.

La humil ofrena d'amics i admiradors, nasqué aquell dia; es decidí aleshores imprimir el llibre i oferir-lo al poeta enamorat, com presentalla nupcial i aixís s'és fet, mancant uns quants noms dels reunits aquell dia mentres els cors eren bons. Dels qui falten,

els més, son a ciutat plens d'altres cabories ben diferents de pau i poesia; uns pocs, ni se sab on son. Mes, amics i admiradors s'han reunit en prou colla fervent i abundosa per a presentar-te, amic poeta, aquest llibre estampat amb tota cura a la premsa sitgetana de'n Soler.

I ara, estimat *Trino*, si veus que segueixen els noms de tots els qui han volgut realitzar la idea, no't creguis que sigui per una buida ostentació; no més volèm que quan vegis els nostres noms solidaritzats amb els teus hermosos versos, pensis que, ademés de l'Amor sobirà qui disposa de la vida, hi ha en aquest món dos conçols més modestos però ben forts i duraders: l'*Admiració* i l'*Amistat*.

Sitges, Estiu de 1915.

Antón Almirall
Josep Ardévol
Joan Arias

Francesc Bartés
Rosendo Bartés
Joan R. Benaprés
Joaquím Benaprés
Rita Benaprés
Maria Teresa Benaprés

Antón Benazet
Rafel Blay

Antón Camps
Pere Carbonell
Bartomeu Carbonell
Josep Carbonell
Enric Casanovas
Joan Catasús
Antón Catasús Bués

Lluís Font

Gustau Galcerán
Francesc Gumà

Bonaventura Juliá

Sadurní Llansó
Simón Llauradó
Rafael Llopart

Josep Marsal
Joan Marsal
Rosendo Mestre
Artur Misas
Joan Mitjans
Telesforo Monfort
Francesc Montserrat
Enric Morera

Victor Oliva

Miquel Parcerisas

Francisco Ráfols
Enric Ricart
Salvador Robert.
Manuel Robert

Josep Sanjuan
Santiago Segura
Josep Selva
Josep Soler Cartró
Josep Soler Tasis
Ramón Soler
Joaquím Sunyer
Josep Suñé
Ramón Suriñach

Rafel Termes

Miquel Utrillo

INDEX

Pàgines

Algunes festes de l'any

Epifania	7
Carnaval	11
Quaresma	13
Dissapte de Gloria	15
Sant Josep	17
La Pasqua	19
Sant Joan	21
Poemes de Corpus	23

Les Estacions

La Primavera	33
L'Estiu	35
Tardor	39
A l'Hivern	41

Els Mesos

Gener	47
Febrer	49
Març	51
Abril	53
Maig	55
Juny	57
Juliol	59
Agost	61
Setembre	63

Octubre	66
Novembre	68
Desembre	70

Églogues i Cants Luminosos

L'ombra de l'Hort	75
La Primavera i el dia	77
De bon matí	80
Les flors humils.	82
Fructidor	84
Després de la pluja	86
La verdor d'uns pins	87
Mig-dia d'hivern	89
Cap-vespre	91
La mig-diada	92
La Ribera de Sitges	95
A l'Estiu	98
Els baladres.	100
Lluny del mar	101
Ha vingut la Primavera	103
Balada de la lluna	105
La pau de la tarde	106
Impressió d'hivern	108
A una pagesa	109
Del camp	111
Impressió matinal	113
La tarde	114
De l'hora baixa	116
Nocturn	118
Retorn	120
Cançó d'un bell amor	123
La donzella de les taronges	125
Balada de la Donzella, del Matí i del Amor	132
El triomf de la Primavera	136
Oració mediterrànea.	141
A n'en Trinitat Catasús	144

Aquest llibre ha sigut imprés i acabat
a l'Establiment Gràfic de Josep
Soler Cartró, de Sitges,
en la diada de la
Mare de Deu de Setembre
del any 1915

—
Laus Deo

102 - Medical